

Phần 14

Chương 55

- **C**ô ta có cần phải nói quá lên không vậy. Học sinh hai.

- Nhìn Nhã Kỳ hình như nói thật đó. Mình thấy cô ấy chỉ là lỡ tay thôi. Học sinh ba.

Xem ra mọi người rất đồng tình với cách ứng xử của Nhã Kỳ. Bởi mọi người đều nghĩ là cô do sợ ý nên mới làm chai nước đổ xuống người Bảo Quyên bởi trong mắt mọi người Nhã Kỳ dù sao cũng hơn hẳn Bảo Quyên.

Đâu ai biết được rằng chai nước lúc này là Nhã Kỳ tự tay đổ lên người Bảo Quyên.

Và vì do cô là bạn gái của Thiên Bảo, là em của Nhã Kim, là tiểu thư thứ hai của DJ nên mọi người không ai dám lên tiếng hay trách móc gì.

Bảo Quyên cũng đã nhận ra khi thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt dè chừng và có chút gì đó e dè.

- Nhã Kỳ cậu định giờ trò này à. Bảo Quyên vội lấy tay lau đi những vệt nước cứ chảy lên mặt mình. Và do nước hòa quyện vào lớp phấn trang điểm nên chúng bị bết dính với nhau khiến cho khuôn mặt của Bảo Quyên giờ đây thật sự rất kinh khủng.

- Mình không cố ý mà. Sao cậu lại nói như vậy với mình. Chẳng phải mình đã xin lỗi cậu rồi sao. Nhã Kỳ làm bộ ăn năn... và trong thâm tâm cô giờ đây không ngớt những nụ cười đầy mãn nguyện nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Cô còn phải làm ra nhiều thứ khác nữa. Không chỉ đơn giản như vậy thôi đâu.

- Cậu mà cũng không cố ý à. Cậu nói sai sự thật rồi đó. Bảo Quyên vẫn không cam lòng chịu như vậy nhưng làm sao cô có thể đổi ngược tình thế khi mà đa số mọi người đều tin Nhã Kỳ.

- Bảo Quyên cậu thôi đi. Tiếng của cô bạn lớp trưởng Ngọc Hân nhanh chóng lên tiếng.

- Nhã Kỳ chỉ là không cố ý thôi, cậu ấy cũng đã xin lỗi rồi. Nên cậu có cần phải dây dưa này giờ không. Cậu không tin thì có thể hỏi ý kiến của mọi người ở đây xem cậu quá đáng hay là do Nhã Kỳ làm chuyện đó. Mình thấy cậu nên để thời gian đứng đây đôi co thì nên vô WC xem lại khuôn mặt mình có cần tẩy trang không đã. Ngọc Hân nhanh chóng lên tiếng khiến cho mọi người ai cũng đồng tình. Quả thực là tiếng nói của lớp trưởng.

Như nhớ ra được điều gì đó Bảo Quyên nhanh chóng nhớ đến khuôn mặt của mình. Thật sự giờ đây nó rất rít khi mà một lớp kem của cô giờ đây đang trộn với nước.

Cô nhanh chóng ra WC và để lại một cô gái này giờ miệng không ngớt những nụ cười nơi khóe môi.

“Mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu thôi, cô hãy chờ xem tôi sẽ làm gì cô tiếp theo. Nhưng mà cô không phải là đối thủ của tôi.”

Tiết học thứ hai lớp 10A1 được trống tiết. Mọi người bắt đầu nói chuyện và bàn luận sôi nổi với nhau.

- Trường mình mà có cuộc bình chọn hot girl thì không biết ai sẽ dành chức đó nhỉ. Thủy Nguyễn bỗng nhắc đến vấn đề này.

Và đề tài này đang thu hút rất nhiều người, bởi con gái ai mà không hiếu kì mấy chuyện này.

Cả đám con gái ngồi xung quanh đó bật cười và bàn luận sôi nổi và trong danh sách đó không thể không kể đến sự có mặt của Nhã Kỳ. Bởi Nhã Kỳ được ví như công chúa của QUÝ TỘC.

- Mình thấy lớp mình có Bảo Quyên nè. Tiếng của một cô bạn học sinh nhanh chóng vang lên. Và mọi người hòa vào nói những lời nức nở với Bảo Quyên như để châm chọc. Bởi ai mà không biết nếu như Bảo Quyên được gọi là hot girl của QUÝ TỘC thì thử hỏi danh tiếng của trường còn đâu.

Tuy những lời nói mang ý nghĩa châm chọc này lại khiến cho một người này giờ cứ nghĩ là sự thật. Cô không ngừng mỉm cười vì cô là QUYÊN TỰ TIN VÔ ĐỐI mà.

- Buồn nôn.

Bảo Quyên giật mình, sau khi xác định câu nói đó không phải từ đám con gái đang bàn tán sôi nổi đó mà tiếng nói này được phát ra từ nơi của chiếc bàn đang được đặt cuối lớp.

Bảo Quyên cùng đám con gái nhất loạt đưa mắt kiếm tìm kẻ to gan. Và, chẳng khó để mọi người phát hiện tiếng nói lãnh đạm ấy phát ra từ chỗ ngồi của Nhã Kỳ, và kẻ nói là người vừa ngồi xuống chỗ đó.

- Con kia, mày vừa nói gì? Bảo Quyên đứng phắt dậy, chống nạnh. Hình như nhỏ rất tức giận, nhỏ không cho bất cứ ai được xúc phạm tới bản thân mình, nhất là kẻ đó lại là Nhã Kỳ.

Đây cũng là lần thứ hai trong ngày mà Nhã Kỳ chọc tức Bảo Quyên.

- Giờ tôi mới biết tiểu thư của tập đoàn điện tử nổi tiếng bị điếc. Thật uổng phí cho cái khuôn mặt xinh đẹp. Nhã Kỳ không thèm liếc Bảo Quyên lấy một cái, cô chép miệng, tỏ vẻ tiếc nuối.

Đám tiểu thư che miệng cười khúc khích, điều đó khiến Bảo Quyên như điên hơn, nhỏ không ngần ngại với lấy cuốn sách gần đó, ném vào Nhã Kỳ, thật mạnh. Mấy đôi mắt của đám con gái như dán vào cuốn sách, xem nó có trúng

mục tiêu hay không, và chuẩn bị sẵn nụ cười để cười vào mặt con nhỏ kiêu ngạo luôn nghĩ mình đẹp.

Vì ném với cự ly gần như vậy, không lý nào lại trật. Thế nhưng, cuốn sách bay cái “Vèo” rồi đập vào bức tường cạnh Nhã Kỳ với lực khá mạnh, bìa long ra. Cô đưa mắt về phía Bảo Quyên ánh mắt thách thức, cười khẩy:

- Còn phải luyện tập nhiều.

Câu nói của Nhã Kỳ càng khiến Bảo Quyên tức thêm... tức lần hai.

GIỜ RA CHƠI.

Mọi người đều bắt đầu kéo nhau xuống căn tin. Nơi trung tâm của trường và là nơi tám chuyện của đám học sinh. Và điều đó khiến cho lớp 10A1 nay bỗng trở nên trống trải hơn bao giờ khi chỉ còn lại hai cô gái.

Nhã Kỳ định bước xuống căn tin nhưng dường như có một thứ gì đó đã cố ý ngán chân cô lại... và sự thật hiển nhiên là cô mất thăng bằng nhưng chưa đến nỗi phải ngã.

Ánh mắt chao đảo nhìn lên định kiểm đôi chân của ai đã ngán chân mình thì hình ảnh của Bảo Quyên lại hiện ra trước mặt Nhã Kỳ. Và cô đủ nhạy bén để có thể xác định đôi chân vừa ngán cô lại chính là Bảo Quyên.

Và như đọc được suy nghĩ của Nhã Kỳ khi trong ánh mắt của Nhã Kỳ không ngừng hiện lên hai chữ “hận thù.”

- Là tôi ngán chân cô đó. Bảo Quyên nói với thái độ rõ thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

- Tôi biết.

- Biết rồi thì cô có làm được gì tôi không. Bảo Quyên vẫn cứ giữ thái độ đó...

- Em nào dám làm gì tiểu thư đây. Nhã Kỳ nở nụ cười và không quên mỉa mai câu nói lúc nãy của mình.

Thái độ khinh thường mà Nhã Kỳ cứ nhìn Bảo Quyên khiến cho cô như tức thêm.

Và là nụ cười nơi khóe môi Nhã Kỳ.

Bảo Quyên đứng dậy nhìn đối diện vào mắt Nhã Kỳ... thái độ không bao giờ biết khuất phục và có vẻ rất tự tin như cô đã thắng.

- Chẳng lẽ tiểu thư của DJ chỉ có vậy thôi à. Thật là uổng phí... không lẽ cô chỉ được cái danh của cha cô thôi à. Bảo Quyên tỏ vẻ tiếc nuối cùng với chiếc môi cứ nhép néo như để trêu tức Nhã Kỳ.

Nhưng Nhã Kỳ vẫn không thể hiện gì bên ngoài nhiều. Chỉ là bao nhiêu thứ đó như đang dâng trào trong cô.

“BỐP”... một cái tát chứa đựng đầy hận thù.

Và... chuyện gì đến thì cũng đến... bom nguyên tử thì cũng phải có ngày mà nổ ra... và Nhã Kỳ cũng vậy, bao nhiêu uất ức, bao nhiêu hận thù bấy lâu của Nhã Kỳ và Bảo Quyên đều đổ dồn ra trong cái tát lúc này.

Và nơi mà cái tát lúc này giáng xuống chính là đôi má mềm mại của Bảo Quyên và năm dấu vân tay của Nhã Kỳ đã nằm trọn trên má của Bảo Quyên.

- Cậu là ai mà dám tát tôi hết lần này rồi đến lần khác như vậy.

“BÓP.”

Nhã Kỳ thẳng tay giáng xuống mặt Bảo Quyên cái tát không chút thương xót. Bảo Quyên ngã vật xuống sàn, tay ôm bên má đỏ rực.

- Cái tát này là để cậu biết rằng tôi sẽ làm cho cậu phải sống không bằng chết ở ngôi trường này.

- Cậu... cậu dám đánh tôi. Bảo Quyên đứng dậy, lia tay định tát trả lại Nhã Kỳ.

Nhưng Nhã Kỳ đã nhanh đưa tay giữ lấy cổ tay Bảo Quyên không mất quá nhiều công sức. Cô siết mạnh tay Bảo Quyên, sau đó buông ra và đẩy ngã Bảo Quyên xuống sàn.

“BÓP.”

Một cái tát nữa bên má còn lại.

- Tăng Bảo Quyên. Nhã Kỳ hét lên đầy uất ức, nhưng hễ Bảo Quyên đứng dậy lao đến thì Nhã Kỳ lại đẩy cho cô ngã xuống sàn đau điếng.

“BÓP.”

- Tôi không những chỉ muốn tát cô thôi đâu. Thậm chí tôi còn muốn giết chết cô nữa kìa. Cô có biết hậu quả của việc cô làm nghiêm trọng như thế nào không. Chính cô đã làm cho Minh Thư bây giờ phải hoang mang lo sợ kìa và vẫn còn ám ảnh về việc mà cô đã bắt cóc cô ấy.

- Nếu như cô muốn trả thù tôi thì có thể làm điều đó với tôi nhưng Minh Thư cô ấy không có tội gì cả. Đừng đem người khác vào việc trả thù của cô và tôi. Sao cô hèn nhát đến nỗi không dám ra mặt trả thù với tôi, cứ thích đi đâm sau lưng người khác. Làm như vậy cô vui lắm à.

Bảo Quyên cố gắng đứng dậy sau khi bị Nhã Kỳ cho ăn ba cái tát rõ đau.

- Đúng vậy... tôi muốn trả thù cô. Khiến cô phải khốn đốn lo sợ cho những người ở bên cô. Tôi phải làm cho cô hằng ngày sống trong cảnh hoang mang lo sợ thì tôi mới hài lòng, mới hả dạ. Và tốt nhất là tôi muốn cô biến khỏi thế giới này. Làm vậy tôi vui lắm chứ, vậy nên tôi cũng muốn cô vui khi ngày ngày cũng phải bảo vệ những người ở cạnh cô.

- Vậy lý do mà cô muốn làm những điều này với tôi là gì. Nhã Kỳ biết rằng lý do mà Bảo Quyên luôn chống chọi với mình không chỉ đơn thuần là ghen tức

về địa vị và sắc đẹp. Vì nếu như so sánh thì Bảo Quyên cũng rất đẹp nhưng sắc đẹp đó Bảo Quyên đã tốn rất nhiều công sức, và phải chịu đựng rất nhiều nỗi đau.

- Tôi không ghen tị với những thứ đó của cô. Cái mà tôi và cô không thể nào có được điểm tương đồng chính là anh Bảo. Chính cô đã cướp lấy anh ấy. Nếu như không có cô thì giờ đây có thể tôi đã là bồ với anh ấy. Cô có thể hiểu được tâm trạng của một người đã phải trải qua biết bao nhiêu cuộc phẫu thuật thẩm mỹ. Tất cả cũng vì một câu nói của anh Bảo mà tôi mới trở nên như vậy không.

- Vậy nên không ai có quyền cướp đi tia hy vọng của tôi. Anh ấy đã từng nói tôi xấu xí... lúc đó tôi đã vô cùng tự ti với vẻ bề ngoài của mình, hễ đi đâu mọi người cũng gọi tôi là con vịt xấu xí. Cô có biết là khoảng thời gian đó tôi không dám ra ngoài với vẻ bề ngoài của mình, không nói chuyện, dường như tôi đang tách biệt với cái thế giới mà mọi người luôn xem thường tôi, khinh bỉ tôi.

- Nhưng cuối cùng thì tôi cũng đã lấy lại thăng bằng bằng cách tôi đã qua Thái thẩm mỹ lại khuôn mặt của mình. Từ chiếc mũi, rồi mắt, miệng, cằm và rồi đến cả khuôn mặt của mình. Hết lần phẫu thuật này rồi đến lần khác mọi nỗi đau tôi đều cố chịu đựng để mọi người có thể có cái nhìn khác về tôi.

- Vậy nên bây giờ tôi không muốn ai đẹp hơn mình và tôi muốn khinh bỉ lại những người có khuôn mặt xấu xí vì tôi muốn họ cảm nhận được cảm giác của tôi lúc trước. Thật sự rất thảm hại và kinh khủng. Và khi đã xinh đẹp rồi tôi nhanh chóng tìm kiếm anh Bảo. Để tôi có thể cho anh ấy thấy được vẻ đẹp của tôi lúc đó. Tôi muốn cho anh ấy thấy rằng tôi không còn là con vịt xấu xí đó nữa.

- Tôi muốn anh ấy để ý đến tôi và tôi muốn anh ấy là của tôi nhưng tại sao cô lại xuất hiện ngay lúc đó. Và cũng chính cô đã khiến anh ấy thay đổi. Và cũng chính cô đã cướp đi anh ấy. Vậy nên tôi hận cô và càng như vậy tôi càng muốn trả thù cô. Vì nếu như không có sự có mặt của cô thì tôi đã không như vậy.

Câu chuyện của Bảo Quyên là cả một câu chuyện dài. Nghe Bảo Quyên kể lại mọi chuyện cô cảm thấy có gì đó có lỗi với Bảo Quyên. Tại sao quá khứ của Bảo Quyên lại khiến con người ta khi nghe xong lại có cảm giác gì đó đồng cảm thay, bởi mỗi con người là một hoàn cảnh sống, một số phận khác nhau.

Căn phòng rộng của lớp học 10A1 bỗng trở nên im ắng hơn sau khi có những tiếng đánh kêu lên. Giờ đây chỉ còn lại những nỗi buồn, những chút xót xa thay cho hai người con gái trong phòng. Và có lẽ những nỗi buồn đang hòa quyện vào nước mắt. Và mỗi người một nỗi buồn đều muốn giấu riêng cho bản thân.

Và.

- Mọi chuyện không phải là do Nhã Kỳ làm, tất cả mọi chuyện đều là do cô, do những suy nghĩ mà cô luôn muốn áp đặt bản thân mình. Nếu như không có

sự xuất hiện của Nhã Kỳ thì tôi cũng sẽ không yêu cô. Vậy nên cô đừng tự trách ai và nên nhìn lại bản thân mình.

Từ ngoài cửa tiếng của một người con trai vang lên. Có lẽ cuộc nói chuyện của hai người anh cũng đã nghe thấy.

Cả hai người, không ai dạn trước đều nhanh chóng quay mặt lại khi nghe được giọng nói của người con trai đang vang lên. Cái giọng nói lạnh lùng nhưng ấm áp đó, cái dáng cao cao với gương mặt lạnh lùng luôn toát ra vẻ đẹp không gì có thể sánh bằng với những bước chân mang từng nhịp đập đó không thể lẫn vào đâu được. Hoàng Thiên Bảo.

Nhẹ nhàng bước đến, đôi mắt anh nhìn Bảo Quyên có chút gì đó gọi là cảm thương nhưng cũng là ánh mắt tránh móc.

Bảo Quyên tóc rối bù, đôi mắt thâm quầng rớm nước, cùng với hai bên má đỏ ửng lên trông vô cùng thảm hại.

- Anh Bảo. Bảo Quyên khẽ nhấp môi khi thấy hình ảnh của Thiên Bảo đang bước vào.

- Anh... khuôn mặt Nhã Kỳ xuất hiện hai chữ ngạc nhiên trên mặt mình.

- Nếu như lúc đó tôi thật sự có nói những lời đó thì tôi xin lỗi nhưng ít ra thì cô bé lúc đó vẫn có tâm hồn đẹp hơn cô bây giờ. Cô hãy nhìn nhận lại bản thân mình đi. Khuôn mặt cô đẹp nhưng cái đẹp từ tâm hồn cô có đẹp không, hay chúng toàn là một màu đen với những âm mưu thủ đoạn luôn chất đầy trong đó.

Lạnh lùng ít nói nhưng có lẽ như vậy cũng đủ để Bảo Quyên hiểu được mọi chuyện.

Chương 56

- **C**hẳng lẽ bây giờ em đẹp như vậy anh cũng không thể để ý đến em dù là một lần hay sao. Bảo Quyên ánh mắt chứa đựng đầy nước mắt, đầy nỗi buồn. Cô đang nhìn anh như đang cầu muốn điều gì đó ở anh.

Hai tay Bảo Quyên nhanh chóng ghì lấy chiếc áo của anh. Cô cứ đưa lên rồi lại thả xuống.

- Hãy nói là anh yêu em. Dù chỉ là một lần thôi. Chẳng lẽ em chịu đựng mọi thứ để có được như ngày hôm nay để rồi em nhận được kết cục như vậy sao. Anh có thể nói là anh yêu em mà. Một lần thôi cũng được. Dù là nói dối em cũng được mà. Xem như là em xin anh đó Thiên Bảo. Bảo Quyên vẫn chưa hết sốc với chuyện này.

Cô đã đánh đổi mọi thứ để có thể có được như bây giờ nhưng mà kết cục của tất cả nỗi đau, nước mắt của cô là như vậy sao.

Thân người Thiên Bảo vẫn như vậy, anh cứ để mặc Bảo Quyên làm như vậy vì dù sao anh cũng chưa bao giờ cảm thấy có gì đó với cô. Thậm chí là sự mùi lòng từ cô.

Em đánh đổi mọi thứ.

Em bất chấp tất cả.

Cũng vì lý do muốn có được anh.

Nhưng kết cục thì sao.

Anh xem em như người xa lạ và còn hơn thế nữa.

Chẳng lẽ mọi mất mát của em cũng không thể đánh đổi được anh.

Sao lại có thể tàn nhẫn với em như vậy.

Yêu anh phải chăng là lỗi lầm lớn nhất đời em.

- Nhã Kỳ chúng ta đi thôi. Nói rồi Thiên Bảo nhanh chóng cầm lấy đôi tay của cô và kéo đi.

Giờ đây khi chỉ còn lại mình Bảo Quyên với bao nhiêu nước mắt, thất vọng, đau đớn.

“Mọi chuyện đã kết thúc rồi sao.”

Và tại sân sau của trường QUÝ TỘC.

- Em không sao chứ. Thiên Bảo buông tay cô và vội lên tiếng hỏi thăm cô.

- Em không sao.

Và.

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai Nhã Kỳ, cô không quay lại. Trong đôi mắt màu xám như thấy được sự mềm yếu run rẩy.

- Anh không sao chứ.

- Em nghĩ anh có thể sao chứ? Thiên Bảo nhìn cô đầy lo lắng, ánh mắt phức tạp xen lẫn cảm giác xót xa vô bờ.

Nhã Kỳ khép mắt, cảm nhận thấy hơi thở mình lạnh buốt.

- Em có thể tựa vào vai anh chứ?

Ánh sáng trong mắt cô thật mờ nhạt. Mờ nhạt đến nỗi như chỉ một lát nữa thôi, ánh sáng đó sẽ bị dập tắt.

Cô nhẹ nhàng.

Tựa đầu lên vai anh. Anh choàng tay ôm lấy cô. Chỉ là vài phút trôi qua, mà anh cảm giác như nỗi đau trong lòng cô cũng những giọt nước mắt trong tim, đã làm cô gầy đi rất nhiều. Bàn tay anh siết lấy vai cô.

- Mạnh mẽ lên nào, người anh yêu.

Anh hôn lên trán cô, thì thầm. Cô nhắm mắt lại, tiếng khóc, tiếng nói, tiếng an ủi, và tất cả những tiếng lao xao xung quanh như rơi vào tĩnh lặng.

Hãy nhìn vào mắt anh và nói.

Đừng khóc sau lưng anh như thế.

Khi em đau đớn một mình luôn có anh bên cạnh.

Nếu nước mắt cứ rơi thì đừng quay đầu lại.

Hãy chọn đến khóc trong vòng tay anh.

Và.

Dù có nói yêu anh, nhớ anh.

Anh cũng không thể nghe thấy tiếng lòng em.

Hãy đến gần anh thêm chút nữa.

Nhìn vào mắt anh và nói cho anh biết.

Trên con đường tấp nập người qua lại với những cảnh vội vã của buổi trưa. Ai cũng nhanh chóng về nhà sau nửa ngày làm việc mệt mỏi. Và cũng đâu đó lại có hai con người đang cùng nhau đi về.

Bước từng bước chân thật chậm như muốn kéo dài quãng thời gian họ ở bên nhau. Cả hai tuy có ít nói nhưng chỉ cần ở cạnh nhau như vậy là đủ để họ cảm nhận tình yêu nơi đối phương rồi. Không cần phải nhiều hơn.

Đôi khi trong tình yêu cũng cần những khoảng lặng để có thể cảm nhận và tận hưởng tình yêu của nhau. Để họ tự thấy rằng tình yêu đó ngọt ngào hay đắng cay.

Im lặng không có nghĩa là lặng thinh mà im lặng để có thể hiểu nhau hơn trong mọi chuyện, trong cảm xúc của nhau.

Chỉ cần có nhau thế giới đầy đau khổ này cũng giống như thiên đường.

Giờ đây anh sẽ chia sẻ những nỗi đau cùng em.

Không buông bàn tay ấy mà bên em mãi mãi.

Và.

Nhắm mắt lại anh biết rằng em đang cười.

Nước mắt tuôn rơi nhưng đó là nụ cười hạnh phúc.

Anh không thể quên được phút giây ấy.

Giây phút cuối cùng của chúng ta.

Cả hai cùng bước đi trên lối đi của khu căn hộ để về phòng.

Nhã Kỳ bước thật nhanh để về xem Minh Thư như thế nào rồi và Thiên Bảo cũng vậy. Anh cũng đang rất lo cho cô. Anh đã biết Minh Thư được ba năm rồi.

Có lẽ thời gian đó cũng đủ để anh có thể hiểu hết con người Minh Thư. Thật sự mà nói thì Minh Thư trong mắt mọi người là cô gái rất yếu đuối bởi đằng sau cái khuôn mặt với bao nhiêu niềm vui kia lại là những nỗi buồn mà cô luôn chất chứa không muốn thể hiện ra bên ngoài.

- Minh Thư. Tiếng nói của Nhã Kỳ vang lên khi hai tay cô đặt lên khóa cửa và cô đang cố dùng lực mở thật mạnh nó ra.

Nhưng đáp lại với sự lo lắng của Nhã Kỳ và Thiên Bảo chỉ là sự im lặng trong căn phòng. Không ai lên tiếng cả và cả hai cùng đảo mắt nhìn xung quanh xem có thể bắt gặp được hình ảnh của ai không. Nhưng kết quả vẫn là không. Không một ai cả.

Chợt.

Một mảnh giấy ghi nhớ được dán lên chiếc tủ lạnh. Nhã Kỳ và Thiên Bảo có lẽ đã nhận ra nó và không suy nghĩ gì, cả hai nhanh chóng bước lại đó.

Nhã Kỳ mình đi chơi với Kelvin. Tối mình sẽ về. Cậu không cần lo lắng cho mình đâu - Minh Thư.

Và họ cũng có thể trả lời cho sự thiếu vắng của Minh Thư rồi...

Hai nụ cười nhanh chóng hình thành trên khóe môi cả hai... là sự an tâm khi đọc xong mảnh giấy đó.

- Như vậy cũng được rồi. Thiên Bảo khẽ nói... Minh Thư có lẽ cũng đã khá hơn rồi. Để Minh Thư và Kelvin ở cạnh nhau như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

- Hy vọng Kelvin và Minh Thư sẽ không có gì để buồn bã cả. Trong câu nói ấy lại lộ ra vẻ xót thương cho mối tình của Kelvin và Minh Thư.

Sự chia tay chỉ là trong chốc lát mà thôi... thời gian có thể là liều thuốc tốt nhất cho cả hai nhưng nó cũng có thể là con dao hai lưỡi mũi lòng họ.

- Nhà em còn gì ăn không. Thiên Bảo vừa nói và đi kèm theo sau là hành động lấy tay xoa xoa bụng của mình. Có lẽ anh đói rồi. Vì lúc sáng anh không ăn gì nên cái bụng đó có lẽ đang biểu tình.

Ánh mắt anh khẽ đảo đến chiếc tủ lạnh.

Chiếc tủ lạnh nhanh chóng được anh mở bật ra không một chút thương tiếc.

- Sữa, mì gói, bánh mì... sao cái nào cũng hết vậy. Chỉ toàn là rau với thịt sống, nước đá. Sao tủ lạnh nhà em chẳng có thứ gì ăn được hết vậy. Thiên Bảo tỏ thái độ không vừa lòng khi hai mắt anh này giờ đang đảo mắt tìm kiếm những thứ trong tủ lạnh xem có gì ăn được không.

- Tại cái số anh nó vậy á. Chứ mọi hôm nó còn nhiều lắm mà anh không qua ăn. Giờ hết rồi thì lại qua. Chắc tại nó không cho anh ăn. Nhã Kỳ mỉa mai anh.

- Theo anh thấy thì em cũng thuộc hàng đại gia khủng... vậy mà lại để cho cái tủ lạnh nhà mình... nói tới đây anh lại dừng lại rồi lại chép chép miệng làm vẻ tiếc nuối.

- Em làm gì được xếp vào hàng đại gia như anh. Bộ anh không thấy cái tủ lạnh trống rỗng nhà em à. Mà anh là đại gia sao không về nhà mình mà ăn đi. Cô cũng không vừa khi nói móc lại anh.

- Nhà anh mà có thì anh có cần phải qua nhà em không... Mà em có gì ăn được không. Anh đói quá rồi. Thiên bảo cũng không muốn đòi co với cô nữa. Cái bụng của anh này giờ cứ biểu tình khiến anh cũng không còn sức để mà biểu tình nữa.

- Có một đồng thức ăn sống đó. Thôi để em nấu cho anh ăn. Nhã Kỳ nói mà không suy nghĩ và cho đến khi câu nói vừa được buông ra thì cũng là lúc cô nhận thấy được sự thật của câu nói đó...

- Em có biết nấu ăn đâu mà nấu. Anh nhanh chóng buông một câu khiến cho cô như đứng sững lại và vì câu nói đó nên cô mới hoảng hồn trở lại.

Sự thật thì cô đâu biết nấu ăn. Mọi ngày đều là do Minh Thư nấu ăn. Nhưng tại sao lúc này cô lại buộc miệng nói câu đó chứ.

- Ừ nhỉ... em quên mất. Đến nấu cơm cô còn nấu sống nữa mà nói gì đến chuyện nấu những món khác. Cô như ngượng chín cả mặt với anh.

- Không biết nấu thì học chứ có gì đâu. Thiên Bảo như lóe lên được ý nghĩ gì đó.

- Học? Cô tròn mắt nhìn anh đầy vẻ thắc mắc.

- Ừ... đây cái này sẽ bày em nấu ăn. Nói rồi Thiên Bảo nhanh chóng cầm chiếc I - PAD và đưa lên trước mặt cô.

- Học bằng cái này á? Cô vẫn không khỏi thắc mắc. Ngón tay cái thì cứ chỉ vào chiếc I - PAD.

- Bộ em không nhớ là lúc trước anh nấu cháo cho em cũng bằng cách là học trên mạng à. Anh nhắc lại tô cháo lúc trước cho cô nhớ. Chẳng phải lúc trước anh cũng tự học trên mạng sao.

Vừa nói hai tay anh vừa nhanh chóng lướt trên nền màn hình của chiếc I - PAD...

- Hay là em làm khoai tây chiên với đậu đi. Anh thấy trong tủ lạnh có hai thứ này. Với lại nhìn chắc cũng dễ. Anh nhanh chóng đưa chiếc I - PAD cho cô.

- Minh em làm sao. Cô hỏi ngược lại anh.

- Dĩ nhiên. Anh nhìn cô đầy ẩn ý.

- Thế còn anh.

- Ngồi nghỉ đợi em làm đồ ăn.

- Rửa thôi anh về nhà mà nghỉ cho đỡ cái xác em. Em cũng nghỉ mà anh cũng nghỉ. Khỏe. Nhã Kỳ thấy thật bất công khi mà mình cô làm trong khi đó anh thì ngồi nghỉ ngơi.

- Thôi mà, em làm gì mà nhanh giận thế. Anh chỉ đùa thôi mà. Thôi được rồi anh sẽ làm cùng em. Anh nhanh chóng làm hòa với cô.

Nhã Kỳ cũng không đôi co với anh nữa. Cả hai cùng nhanh chóng bước vào bếp và tiến hành từng bước một theo như nội dung trong chiếc I - PAD.

Hy vọng họ sẽ thành công! Nhưng chỉ là hy vọng thôi.

- Thiên Bảo, anh thái khoai tây giúp em nhé? Nhã Kỳ khẩn khoản nhờ Thiên Bảo làm chân phụ bếp. Anh “ngây thơ” nhìn cô rồi cũng gật gù mặc dù từ khi sinh ra đến nay, anh còn không biết cái củ có vỏ màu nâu nâu, bên trong màu vàng vàng này nó tên là “khoai tây”.

Nhưng một chân lý mà ai cũng biết, đó là “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, và đương nhiên, thiếu gia cao cao tại thượng đây, cũng ở lại bên kia ải.

Và nguyên nhân nữa là vì anh đang đói chiếc bụng của anh nãy giờ thật sự không thể chịu đựng thêm nữa. Nên mặc dù chưa lần nào vào bếp nhưng anh cũng sẽ cố gắng hết sức để cùng cô nấu ăn.

Con dao giơ lên, chuẩn bị đến giờ hành hình củ khoai tây.

Giờ Ngọ 3 khắc...

Trảm!

- Phập! Phát thứ nhất.

Nghe tiếng dao nện xuống thớt mà Nhã Kỳ không khỏi giật mình, cá chắc là đợi Thiên Bảo thái xong củ khoai tây, cái thớt cũng không còn nguyên vẹn. Cô ngó vào, nhìn miếng khoai tây dày gần bằng độ dày cái thớt, cô chau mày.

- Dày quá, mỏng chút.

Gật gật đầu ra chiều hiểu ý, Thiên Bảo lại tiếp tục.

- Phập! - Phát thứ hai.

Nhã Kỳ xót cho số phận cái thớt, liền ngó vào lần hai.

Chương 57

- **M**ỏng quá, dày chút.

Cô ngao ngán đổ dầu vào chảo, miếng khoai mỏng dính như giấy vậy, cho vào chảo chưa kịp làm gì đã cháy đen thui.

- Phập! Ui da!

Tiếng hành hình củ khoai đi kèm với tiếng kêu của Thiên Bảo đã giúp Nhã Kỳ hiểu có chuyện không lành, cô giật tay Thiên Bảo giơ lên xem. Vết cắt khá sâu, quả nhiên, với lực “chém” như vậy, cái thớt không toàn mạng được mà.

Cuối cùng thì rổ khoai với những miếng lòn nhón không hề bằng nhau qua bàn tay xử lý tạm tạm của Nhã Kỳ đã có thể cho vào chảo. Chắc chắn là sẽ không được ngon cho lắm, nhưng tấm lòng là trên hết, cô “múa” chiếc xản trên chảo một hồi rồi gọi vọng ra ngoài.

- Thiên Bảo, lấy giùm em cái đĩa!

Thiên Bảo vừa dán được miếng urgo vào tay, vội chạy vào tủ bát lục lội. Nhưng khổ nỗi, căn bếp chỉ có rất nhiều chén được xếp thành hàng dài, còn đĩa thì như lặn mất, anh vẫn chăm chú lục tìm, nói:

- Không có.

- Gì vậy? Sao lại không có? Có lẽ Nhã Kỳ cũng không biết là nhà mình có bao nhiêu cái chén vì cô và Minh Thư có bao giờ quan tâm đến căn bếp của mình. Bởi nhà bếp là nơi ít được hai người tiếp xúc.

- Không có thật mà, không tin em tìm thử đi?

Nhã Kỳ bỏ lại chiếc xản, chạy đến tủ bát. Cô mò mẫm một hồi, lật hết bát này bát nọ, cuối cùng cũng rút ra được mấy cái đĩa trắng xóa, lớp bụi phải dày cả tấc. Chắc cũng đã rất lâu rồi họ dùng đến những chiếc đĩa này. Bởi nhìn những chiếc đĩa này vẫn còn bóng loáng không một vết xước nào. Chỉ là để lâu nên bụi dính vào. Cô chu môi lên, thổi phù một hơi.

Mọi hôm Minh Thư không đụng đến thì thôi chứ cô thì đời nào mà quan tâm đến những chuyện bát đĩa này. Mà nếu như có dùng thì cô và Minh Thư cũng chỉ lấy một vài cái mà thôi.

Thiên Bảo nhìn cô, ngẩn ngơ.

- Gì vậy?

- Em làm cô bé Lộ lem được lắm. Thiên Bảo bật cười nhìn gương mặt có một vết nhỏ đen xì một bên má của Nhã Kỳ.

- Để anh lau cho.

Ngón tay thon dài khẽ quệt lên mặt Nhã Kỳ, giờ thì đến lượt cô ngẩn ngơ. Ngón tay mát lạnh, đụng vào bên má mịn màng của Nhã Kỳ như có dòng điện, truyền qua da mặt, đến tận trái tim. Nó bắt đầu làm phản, nổi dậy đập nhanh trên mức cho phép.

Nhanh chóng trở lại với việc mình đang làm, Nhã Kỳ vội gạt tay Thiên Bảo ra, ấn vào người anh cái đĩa, bắt anh mang chúng đi rửa, còn mình thì lục hụi cát mấy cái đĩa còn lại vào tủ.

- AAAA! Con chuột!

- Xoảng.

Thiên Bảo đang bước đến bồn rửa, bỗng nhìn thấy một “vật thể lạ” phóng cái vèo qua chân mình. Chẳng kịp suy nghĩ gì, anh để cho chiếc đĩa trên tay hạ cánh

an toàn xuống đất mẹ, còn mình thì lùi lại mấy bước theo quán tính. “Vật thể lạ” chạy được một quãng liền quay đầu lại, khịt khịt mũi như trâu đương sự, rồi lùi vào cái ổ bé tí nhà nó, để lại Thiên Bảo khuôn mặt trắng bệch và Nhã Kỳ với ánh mắt hình “kẹo” đang nhìn anh.

- Này, hậu đậu! - Cô nói rồi đưa cho Thiên Bảo chiếc đĩa khác.

- Rửa đi rồi vớt khoai ra, để đó em dọn cho.

Thiên Bảo đón lấy cái đĩa, khuôn mặt vẫn còn tàn dư của sự sợ hãi, nhưng anh vội giật mình, nhú mày, biểu cảm khác lạ:

- Có mùi gì khen khét?

Nhã Kỳ ngược lên, khuôn mặt biến sắc, chợt nhớ đến cái bếp còn chưa tắt.

Trong phút chốc, tất cả các món do chính tay Thiên Bảo và Nhã Kỳ cùng nhau làm đều đã được dọn ra.

- Anh ăn đi, món ăn này không được ngon lắm đâu.

Thiên Bảo quay sang, định nói với cô rằng anh không chê, thì hơi bất ngờ khi thấy cô gắp vào bát anh một miếng rau, sau đó cắm cúi vào bát cơm của mình. Cô ăn rất tự nhiên, không chút e ngại.

Anh mím môi, lặng lẽ cúi xuống cắn miếng rau.

Cô thậm chí còn chưa kịp lên tiếng can ngăn, vì món khoai cháy ấy thực sự cô không định mang lên, vì cũng chẳng muốn mang tội đầu độc Thiên Bảo, nhưng cô cũng phải đem lên thôi vì dù sao nó cũng là món ăn mà cô và anh đã tốn biết bao công sức.

Thế là xong! Hình tượng sụp đổ trước mặt người yêu cô.

- Ngon đấy chứ. Thiên Bảo nhanh chóng cho ý kiến khi đã cho vào miệng một lát khoai.

Cô ngóc đầu lên như kẻ tội phạm bị tuyên án tử hình, phút chót lại được miễn án, không thể tin được. Cô đã nghe nhầm hay là do Thiên Bảo muốn làm cô vui nên ngây thơ đến mức không thể phân biệt được món nào ngon, món nào dở?

- Bên ngoài hơi cháy cháy, nhưng bên trong rất ngon.

- Anh nói thiệt à? Cô vẫn chưa dám thử món ăn do chính mình nấu.

Thiên Bảo cười, nụ cười dường như chẳng còn băng tuyết nữa. Anh gắp miếng khoai lên, cắn một miếng, e dè, nhỏ nhẹ như mấy tiêu thư đài các. Rồi ngẩng lên, nhìn Nhã Kỳ, nụ cười cũng tươi không kém, làm Nhã Kỳ không thể đoán được anh có cảm nhận được vị đắng trong miếng khoai cháy ấy không hay là lưỡi của anh có vấn đề cũng đúng?

- Sao em không ăn đi. Anh nhanh chóng lên tiếng khi thấy cô cứ nhìn mình mà không đôi đũa thì vẫn chưa đặt xuống đĩa thức ăn nào.

- Ồ... em đang ăn mà. Nói rồi cô cầm lấy đôi đũa và bắt đầu gắp những miếng khoai hay nói cách khác đó chính là thành quả của cô.

- Oeeeeeee. Nhã Kỳ như phun miếng khoai vừa mới được đưa vào miệng của mình ra ngoài.

- Như vậy mà anh bảo là ngon à. Nói rồi cô vớ tay và uống một ly nước để làm cho miệng của mình bớt vị mặn đi.

- Anh thấy ngon mà, có sao đâu.

1 ly.

2 ly.

- Như vậy mà ngon á. Khoai thì cháy đen, lại còn mặn nữa. Hình như lưỡi anh có vấn đề rồi đó. Đến cả cô người tạo ra những thứ này còn tằm tắc chê bai thì anh lại bảo là ngon.

Anh không có vấn đề gì mới lạ?

- Anh nói thiệt chứ em cho cái gì vào trong này mà nó mặn quá vậy. Thiên Bảo cũng không muốn dỗi cô nữa. Anh nêu lên nhận xét thật lòng từ mình.

Thật ra nãy giờ chỉ là anh đang muốn an ủi cô mà thôi. Chứ thật lòng mà nói thì món ăn của cô không thể nuốt nổi nhưng anh đã cố gắng nuốt được hai miếng thì cũng gọi là khá rồi.

- Em chỉ lỡ tay bỏ tí muối thôi nhưng nào ngờ nó lại mặn đến như vậy. Cô nói với thái độ ngây thơ và cũng chính với thái độ đó nó càng làm cho cô trở nên đáng yêu hơn khiến anh không thể nào mà la cô được.

- Thôi anh vớ em ra ngoài ăn trưa đi. Anh đói lắm rồi.

- Đó anh thấy chưa. Nếu lúc nãy chúng ta ra ngoài ăn thì em đâu phải khổ sở như vậy. Và anh cũng không phải ăn những thứ này. Nhã Kỳ làm bộ đồ lỗi cho anh.

- Anh cũng chỉ muốn em học cách nấu ăn thôi mà. Thôi đi nhanh lên anh đói đến lã ruột ra rồi. Thiên bảo hồi cô nhanh lên vì cái bụng thân yêu của anh nãy giờ cứ kêu lên. Cứ tưởng rằng nó sẽ được cô chiêu đãi một món ngon nhưng nào ngờ kết cục là phải nuốt lấy hai miếng khoai tây vừa đắng vừa mặn chát như thế.

Sân thượng gió quạt không biết mệt mỏi.

Minh Thư lấy lon Coffee. Kelvin lấy lon Coca.

Bật nắp.

- Của anh này!

- Của em này!

Hai câu nói vô tình đồng thanh với nhau.

Sững người một lát, sau đó cả hai cùng bật cười. Nhìn thấy Minh Thư lấy lon Coffee, Kelvin đã có chút nghi ngờ, định sẽ giăng lấy khỏi cô vì uống Coffee không tốt. Ai ngờ cô lấy cho anh.

Sâu trong thâm tâm Kelvin, không hiểu sao luôn có một điều do anh tự hình thành, nhưng sẽ không bao giờ thay đổi, đó là anh yêu cô nhiều hơn cô yêu anh. Anh không chút khó chịu, mà hoàn toàn chấp nhận việc đó bằng thái độ thoải mái và hạnh phúc nhất.

Vì vậy, những hành động yêu thương cô dành cho anh, anh luôn cảm thấy vui và hạnh phúc thật nhiều, mặc dù những hành động đó anh luôn làm đối với cô như một điều hiển nhiên.

- Anh ăn đi chứ, đừng nhìn em nữa. Không có nhọ đâu. Cô làm bộ thờ ơ nhìn anh, nhưng khóe môi nhếch lên tinh nghịch.

- Sao hôm nay em lại có hứng muốn ăn trưa trên này vậy? Kelvin tựa người vào thành lan can, tay xoay xoay lon Coffee.

- Không được sao?

- Không phải không được, nhưng trên này lạnh, em sẽ ốm đấy. Kelvin đưa lon nước lên miệng, nhìn cô ánh mắt yêu thương. Vừa dứt lời, một cơn gió thổi ào tới, quất vào mặt Minh Thư ran rát, mái tóc bị gió thổi rối bù. Mùa đông rồi, chẳng còn là cơn gió thu dịu dàng mát mẻ nhẹ nhàng vờn tóc nữa, mà bị thay bởi cơn gió đông lạnh buốt, hung hãn và cộc cằn.

Cô chỉ nhìn anh, cười.

Anh bóc chiếc bánh sandwich được bọc kĩ càng bằng giấy bóng trong suốt, ngón tay thon dài khẽ đưa lên một cách quý phái. Cô giấu nụ cười, nhìn anh lấy miếng bánh ra và đưa cho cô.

- Ăn đi, uống nước có ga không tốt đâu.

Cô nhận miếng bánh, nhỏ nhẹ đưa lên miệng cắn như mèo con.

- Kelvin, sao anh lại yêu em?

Anh nhìn cô, sau đó bật cười.

- Cười gì? Cô cau mày.

- Cười vì em ngốc.

- Ngốc? Cô lặp lại cái từ đang làm cô cảm thấy thắc mắc trong câu hỏi lúc này.

- Em không biết tại sao anh yêu em, vậy mà vẫn chấp nhận yêu anh sao?

Cô ngậm miếng bánh trong miệng, gương mặt thanh thoát bị gió thổi tung những sợi tóc bám vào mặt, ngay cả khi với biểu cảm ngốc nghếch cũng vẫn rất xinh đẹp.

Anh áp hai tay vào hai bên má Minh Thu, bàn tay anh ấm nóng một cách diệu kì.

- Anh yêu em, chỉ đơn giản vì em là em. Là Nguyễn Minh Thu mà anh đã từng biết. Chỉ như vậy thôi.

- Anh yêu em, và yêu tất cả những thứ thuộc về em. Từ vẻ ngoài lạnh lùng ít nói, cho đến tâm hồn bên trong yếu đuối mỏng manh. Anh yêu trái tim tràn đầy yêu thương.

Chương 58

Nhung bị kiềm hãm của em, yêu cái cách em yêu thương và bảo vệ những người bên cạnh.

Hơi thở anh len lỏi, phả vào mặt cô. Nóng rang.

Anh cúi xuống.

Hôn lên bờ môi đang hé mở của cô. Chỉ là một cái chạm môi nhẹ nhàng nhưng dâng trong trái tim Minh Thu bao cảm xúc.

Cô nhìn anh, ánh mắt nửa cảm kích, nửa yêu thương, nửa xúc động.

Anh véo má cô thật nhẹ. Nhìn em kìa, ăn bánh dây hết cả ra ngoài, anh giúp em lau đi mà nhìn anh với ánh mắt như vậy là sao đây?

Cô im lặng, mím môi. Vẫn giữ ánh mắt ấy, cô tiến đến, dựa đầu vào ngực anh như mèo con làm nũng.

Hơi chút ngạc nhiên, Kelvin choàng tay ôm siết lấy cô thật chặt.

- Em sao thế?

- Cảm ơn anh. Áp mặt vào lồng ngực ấm áp của anh, cô lí nhí.

- Về chuyện gì?

- Vì anh đã yêu em. Chỉ như vậy thôi.

“Anh nói là anh yêu em vậy nên dù có chuyện gì thì anh cũng sẽ mãi ở cạnh em. Bởi anh đã chiếm một vị trí quan trọng trong cuộc sống của em rồi. Vậy nên nhất định anh không được xa em. Vì cuộc sống không anh em sẽ không thể chịu đựng được”

Kết thúc một ngày ở cạnh nhau. Kelvin đưa Minh Thu về nhà mặc dù anh không muốn rời xa cô nhưng làm sao có thể như vậy được.

Vì anh muốn dành thời gian ở cạnh cô nên lúc sáng anh và cô đã có tài xế đưa đón đi chơi và giờ cũng vậy. Minh Thu và Kelvin ngồi ở ghế phía sau, người tài xế thì ngồi phía trước đang mãi mê lái xe.

Cô lặng lẽ nhìn anh.

Anh đã ngủ. Mi mắt nhắm nghiền, hàng lông mi dày và đen phủ lặng lẽ lên bầu mắt, hơi thở nhẹ nhẹ, gương mặt như tượng tạc khẽ dựa vào thành ghế. Nhưng bàn tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô, không hề nơi lỏng, giống như ngay cả trong giấc ngủ, anh vẫn không để cho cô rời xa mình.

Cô nhẹ nhàng rút tay ra, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, kéo anh thức giấc. Bàn tay trắng muốt rút ra một cách đầy nuối tiếc, một tiếng đồng hồ trên xe, nắm lấy bàn tay ấm áp ấy, đối với cô vẫn chưa đủ.

Khi bàn tay Minh Thư chuẩn bị rời xa hoàn toàn bàn tay Kelvin, thì bất ngờ, bàn tay ấy lại giơ lên, túm chặt lấy tay cô. Cô giật mình nhìn anh, anh đã mở mắt, bao trùm lên người Minh Thư một ánh mắt ấm áp đầy yêu thương.

- Em định đi? Anh hỏi, đôi lông mày hơi chau lại, đôi mắt xanh toát lên một cảm xúc buồn man mác, khiến người khác thương cảm.

Cô chớp nhẹ mắt, rồi thản nhiên rút tay ra khỏi tay Kelvin.

- Đến nhà rồi.

Không để cho Kelvin nói gì thêm, cô quay người, mở cánh cửa xe ra, nhưng sao cái hơi ấm từ bàn tay lại cứ muốn níu kéo cô lại như thế, sao cái ánh mắt ấy lại cứ nhìn cô như thế, khiến cô không thể nào bước ra một cách phũ phàng và dửng dưng như cô vẫn thường làm.

- Đừng bao giờ rời khỏi bàn tay anh dù có chuyện gì đi nữa.

Giọng nói trầm buồn của Kelvin sau lưng, như mang theo những cơn gió cuối thu hơi lạnh lướt qua bầu trời.

Cô hít một hơi, sau đó quay lại nhìn anh, đôi mắt xám tro không còn trong suốt, nó mờ mịt như bầu trời trong cơn bão.

Trường QUÝ TỘC hôm nay lại được dịp rộn rã lên khi có sự có mặt của một chiếc limo màu đen tuyền đang tiến vào trong. Và có lẽ ai cũng đã biết được nguyên nhân.

Chiếc xe của Kelvin lặng lẽ tiến vào sân trường QUÝ TỘC. Học viên trên các tầng lầu chen chúc nhau chặt kín lan can, ai cũng hiếu kỳ ngó xuống.

Ngày hôm qua cặp đôi này không đến trường, đám nữ sinh nhiều chuyện đã bàn tán rôm rả với nhau rằng có lẽ họ đã nghỉ học đi chơi.

Việc hai người họ vắng mặt cũng không phải điều gì quá kì lạ hay nghiêm trọng. Chỉ là những người được chú ý, cho nên tin tức về họ cũng là một đề tài nóng sốt.

Hai người cùng nhau đi vào trong lớp học và hai bên hành lang lại rộ lên những lời bàn luận sôi nổi về câu chuyện tình tay ba của hai người. Nhưng nhìn Kelvin và Minh Thư như vậy ai cũng đoán được Kelvin sẽ chọn ai.

Nhưng không gì là không thể và biết đâu lại có điều gì đó bất ngờ?

Và hình ảnh của một cô gái với một khuôn mặt tức tối đang bước vào lớp học. Ánh mắt cô nhìn Kelvin đầy vẻ lưu luyến.

Đặng Dịu Hiền.

Dịu Hiền không bước vào chỗ, cô ném chiếc cặp “phịch” xuống mặt bàn, quay người bước ra khỏi lớp. Hai người cứ như hai thế giới tách biệt nhau, phút chốc bỗng trở nên xa lạ, chẳng còn giống như lúc trước nữa, những ngày của ba năm về trước, lúc đó họ quấn quýt bên nhau, bất chấp sự khác biệt giữa hai con người nữa.

Dịu Hiền lại nắm lấy đôi tay của người đó và nhanh chóng lôi anh ra ngoài. Và chính hành động đó của Dịu Hiền lại làm cho mọi người thắc mắc. Mặc cho Kelvin cứ vùng vẫy ra nhưng Dịu Hiền vẫn tằn nhằn lôi cái đôi tay cứ muốn tuột khỏi tay mình. Vì đôi tay này chỉ có thể nắm lấy một người mà thôi. Và người đó cũng chính là người mà anh yêu hơn bất cứ ai.

Nhưng vì sợ Dịu Hiền ngã nên anh đành đi theo cô.

Và còn lại một con người với bao nhiêu cảm xúc. Nhưng cô vẫn cố giữ bình tĩnh xem mọi chuyện không có gì. Vì đã từng có một người nói với cô rằng “anh yêu cô”.

Đối với cô như vậy là đủ rồi. Đủ để cô hy vọng và tin vào anh. Nhưng liệu câu nói này anh chỉ nói với mình cô hay là còn một người khác nữa nhưng nếu như là anh nói thì cô sẽ cứ hy vọng vì cô biết rằng anh sẽ không gạt cô.

Ngoài hành lang.

“Hôm qua anh đi đâu vậy?”

- Này!

Cô nóng nảy giật tay anh lại, anh cau mày phũ phàng đẩy tay cô ra.

- Em tránh ra đi, anh đi đâu thì có liên quan gì đến em chứ? Đừng làm anh bực mình. Anh quát lên.

Cô im lặng, đôi mắt màu ngọc bích lặng lẽ nhìn anh, cô không chút tức giận, trái lại còn chăm chú nhìn sâu vào mắt anh.

Cô thực sự muốn biết chuyện gì đã xảy đến với người con trai mà cô đã yêu suốt bao năm qua.

Anh nhíu mày thở mạnh, quay người bước đi. Cô chặn anh lại.

- Em thực sự đã rất lo lắng cho anh.

- Làm ơn tránh ra! Anh không còn nóng nảy nữa, đôi mắt lạnh lùng đe dọa.

- Không thể coi em như bạn bè sao? Không thể chia sẻ với em chuyện gì đã xảy đến với anh?

Cô nhíu mày nhìn cô, trong màu xanh mát dịu của đôi mắt kia, anh thấy sự khác khối chờ mong phảng phất.

- Sao em lại muốn biết về anh chứ? Anh lãnh đạm hỏi cô.

- Vì em yêu anh. Cô mỉm cười, nụ cười tự tin. Cô giống như đã muốn nói điều này từ lâu lắm rồi, và định ninh rằng khi nói ra rồi sẽ có người vì thế mà nghĩ khác về cô.

- Nhưng... Ánh mắt anh xoáy sâu vào cô.

- Anh đã không còn yêu em nữa rồi. Mà nếu có thì anh yêu Đặng Dịu Hiền của 3 năm trước. Anh nói chậm chậm từng tiếng, như muốn từng lời nói biến thành mũi dao sắc nhọn đâm vào người cô, rồi từ từ khoét sâu.

Kelvin không phải người phũ phàng, thế nhưng đối với người đã mang cho anh những tổn thương, những đau đớn mà anh đã chịu đựng trong suốt thời gian qua. Thì quả thực anh không đủ rộng lượng để tha thứ cho cô. Và vì Đặng Dịu Hiền mà anh yêu đã không còn nữa rồi. Từ những suy nghĩ cho đến tính cách của cô đều đã thay đổi. Từ bao giờ mà cô đã trở nên tàn nhẫn, vô tâm, ghen ghét tất cả mọi thứ như vậy. Đến cả Kelvin người đã từng yêu cô sâu đậm cũng không thể nhận ra được.

Kelvin lạnh lùng bước qua, Dịu Hiền giữ anh lại.

- Em biết anh yêu Minh Thư, em cũng biết là anh không còn yêu em nữa. Cô thì thâm vào tai anh.

- Nhưng em chẳng cần những thứ đó. Vì em sẽ làm mọi cách để anh là của em, riêng mình em thôi.

Anh ngược nhìn cô, ánh mắt ngập tràn sự cảnh giác.

- Chỉ vì em muốn được ở cạnh anh với tư cách là người yêu anh. Đôi môi cô cong lên đầy mỉa mai.

Em có thể làm mọi thứ cho anh mà không cần anh phải trả bất cứ thứ gì cho em. Vì em yêu anh và không gì có thể sánh được.

Hơi thở cô ấm nóng phảng phất bên tai anh...

Trái tim này yêu anh sâu sắc.

Anh có thấy sự do dự của em không.

Em như nhớ anh đến phát điên.

Người đã luôn che chở cho em.

Người không thể sống thiếu anh.

Người yêu anh.

Nhưng trái ngược lại với nó chỉ là sự lạnh lùng luôn toát ra từ anh.

Em thật sự đau đớn biết bao khi thấy anh như vậy.

Vì tình yêu trong anh đã thay đổi rồi.

Em phải làm gì thì anh mới quay trở về bên em.

Quay về những ngày mà chúng ta sống hạnh phúc với nhau...

Và từ ngoài cửa lại lộ lên hình ảnh của một cô gái rất đỗi quen thuộc. Những bước chân thoăn thoắt cùng với dáng người mảnh mai của cô đang bước vào trong. Nhưng ánh mắt của cô thì lại dán vào màn hình của chiếc I - PHONE 5.

Hiện thị tin nhắn mới.

Tin nhắn chúc một ngày mới tốt lành, kèm theo một icon hình trái tim từ một số điện thoại quen thuộc.

Cô mỉm cười tươi tắn, cẩn thận trả lời lại.

- Làm gì mà sáng sớm mặt đã tươi rói vậy. Minh Thư nhanh chóng nở nụ cười trên choker Nhã Kỳ nhưng không cần hỏi thì cô cũng đã có được câu trả lời. Vì còn ai ngoài Thiên Bảo có thể làm cho Nhã Kỳ vui như vậy. Nhưng mà nhìn Nhã Kỳ từ ngày ở bên Thiên Bảo cô không ngừng mỉm cười khiến cho mọi người đều vui vẻ, vì sau bao nỗi đau, những mất mát thì giờ đây Nhã Kỳ cũng đã tìm được tình yêu của mình.

- Cậu biết á. Nhã Kỳ chỉ đáp gọn nhưng như vậy cũng đủ để nói lên câu trả lời rồi.

Chương 59

Minh Thư chỉ khẽ bật cười với câu nói của Nhã Kỳ. Vì dù sao hạnh phúc cũng đã mỉm cười với Nhã Kỳ. Rốt cuộc thì những điều tốt đẹp nhất cũng đang chờ Nhã Kỳ ở phía trước.

Thật tốt!

- Tít Tít... một âm thanh quen thuộc lại vang lên với bao nhiêu chiếc điện thoại của tất cả mọi học sinh trong lớp và không ai bảo ai họ cùng nhau lên trang confession. Vì từ lâu âm thanh này giống như lời thông báo cho tất cả các học sinh biết về thông tin trên trang confession của trường. Và có lẽ đây cũng là đề tài tâm điểm của trường.

- Cái gì đây?

THEO THÔNG TIN TỪ NHÀ TRƯỜNG THÌ BẢO QUYÊN ĐÃ LÀM THỦ TỤC CHUYỂN TRƯỜNG VÀ TRỞ VỀ PHÁP SỐNG. NHƯ VẬY LÀ TỪ NAY TRƯỜNG QUÝ TỘC LẠI THIẾU ĐI SỰ CÓ MẶT CỦA MỘT HOT GIRL.

10.072 like 3.082 cmmt khoảng 15 phút trước.

- Có thật không vậy?
- Đang yên lành như vậy sau lại chuyển trường.
- Chắc là lại có chuyện gì nữa rồi.
- Thôi cô ta đi như vậy cũng tốt.
- Cô ta nên rời khỏi đi.
- See you again!
- Dù sao thì cũng chia buồn.
- Tin cực hot.
- Tên tiếng thì chưa đến đâu mà đi rồi à.

Đa số mọi người có vẻ vui với tin này.

Nhưng đâu đó lại có người cảm thấy có gì đó bức rức như mang một tội lỗi nào đó.

ĐANG TRONG GIỜ HỌC.

Minh Thư và Kelvin đang ngồi luôn giỡn với nhau. Cả hai cùng cười đùa rất thân mật với nhau. Và đó cũng là hình ảnh khiến cho mọi người đều GATO. Và ngồi dưới hai người lại có một cô gái này giờ cứ dán mắt vào chiếc điện thoại của mình. Và trên khóe môi cô không ngừng mỉm cười với những ngón tay thon dài cứ thay nhau lướt trên nền của chiếc điện thoại.

Sự vui vẻ với cái ánh mắt như biết cười của cô không thể giấu đi được. Nguyên nhân của cái hạnh phúc có lẽ ai cũng hiểu được.

Điện thoại Kelvin bỗng rung lên một âm thanh quen thuộc. Như thường lệ anh lấy chiếc điện thoại của mình ra. Và hiện lên trên màn hình là cuộc gọi đến từ một số điện thoại lạ.

Anh áp điện thoại vào tai mình.

- A lô.
- Cho hỏi cậu có phải là người thân của số điện thoại này không?
- Đúng vậy?
- Hiện giờ chủ nhân của chiếc điện thoại này đã bị tai nạn và được đưa vào bệnh viện này nên chúng tôi cần sự có mặt của người nhà vậy nên tôi mới bạo dạn gọi cho cậu vì tôi thấy số điện thoại của cậu được cô gái này gọi rất nhiều. Nếu cậu là người nhà của cô ấy thì cậu có thể đến đây được không.
- Cho hỏi đó là bệnh viện nào vậy?

- Bệnh viện Chợ Rẫy.
- Dạ vâng. Tôi sẽ đến ngay.

Nét mặt Kelvin bỗng chuyển sắc sảo khi nghe được cú điện thoại lúc này. Và Minh Thư có thể nhận thấy điều đó.

- Chuyện gì vậy anh.

- Anh có chuyện cần ra ngoài một chút. Nói rồi anh nhanh chóng đứng dậy và vội vàng ra khỏi cửa lớp. Thái độ vội vàng và nhanh chóng của anh khiến cho mọi người lại được dịp thắc mắc khi nhìn thấy anh như vậy và chính Minh Thư cũng chưa kịp hỏi thêm câu gì thì anh đã đi rồi.

Và bà giáo viên chỉ có thể nhìn anh chạy ra ngoài không một lời than phiền nào.

- Chuyện gì mà Kelvin chạy như bay vậy. Học sinh một.
- Chắc là có chuyện gấp chi đó. Học sinh hai.

Tin tức của những người nổi tiếng luôn làm cho rất nhiều người tò mò dù là một hành động đơn giản cũng trở nên phức tạp hơn với những lời ra tiếng vào của rất nhiều người.

Kelvin chạy thật nhanh xuống sân trường và nhanh chóng lái xe thật nhanh. Miệng thì cứ lầm bầm gì đó.

Và theo sau anh là một chiếc taxi khác...

- Tai nạn ư. Không thể có chuyện đó được. Nhất định em không được có chuyện gì cả. Kelvin cứ lầm bầm một mình câu nói đó. Điều đó càng thôi thúc anh lái xe thật nhanh đến bệnh viện Chợ Rẫy.

Thật sự mà nói thì hình ảnh của Dị Hiền đã là hình ảnh trong quá khứ rồi. Và có lẽ anh cũng đã quên được cái quá khứ đó nhưng tại sao khi nghe nói cô bị tai nạn anh lại trở nên như vậy. Phải chăng cái quá khứ ấy lại níu kéo anh quay trở về.

- Có phải vì những câu nói lúc sáng của anh nên em mới như vậy không.

Nhớ lại cuộc nói chuyện của anh và cô lúc sáng. Phải chăng anh đã quá tàn nhẫn với cô?

Cô nóng nảy giật tay anh lại, anh cau mày phũ phàng đẩy tay cô ra.

- Em tránh ra đi, anh đi đâu thì có liên quan gì đến anh chứ? Đừng làm anh bực mình. Anh quát lên.

Cô im lặng, đôi mắt màu ngọc bích lặng lẽ nhìn anh, cô không chút tức giận, trái lại còn chăm chú nhìn sâu vào mắt anh.

Cô thực sự muốn biết chuyện gì đã xảy đến với người con trai mà cô đã yêu suốt bao năm qua.

Anh nhíu mày thở mạnh, quay người bước đi. Cô chặn anh lại.

- Em thực sự đã rất lo lắng cho anh.
- Làm ơn tránh ra! Anh không còn nóng nảy nữa, đôi mắt lạnh lùng đe dọa.
- Không thể coi em như bạn bè sao? Không thể chia sẻ với em chuyện gì đã xảy đến với anh?

Cô nhíu mày nhìn cô, trong màu xanh mát dịu của đôi mắt kia, anh thấy sự khắc khoải chờ mong phảng phất.

- Sao em lại muốn biết về anh chứ? Anh lãnh đạm hỏi cô.
- Vì em yêu anh. Cô mỉm cười, nụ cười tự tin. Cô giống như đã muốn nói điều này từ lâu lắm rồi, và định ninh rằng khi nói ra rồi sẽ có người vì thế mà nghĩ khác về cô.
- Nhưng... Ánh mắt anh xoáy sâu vào cô.
- Anh đã không còn yêu em nữa rồi. Mà nếu có thì anh yêu Đặng Dịu Hiền của ba năm trước. Anh nói chậm chậm từng tiếng, như muốn từng lời nói biến thành mũi dao sắc nhọn đâm vào người cô, rồi từ từ khoét sâu.

Kelvin lạnh lùng bước qua, Dịu Hiền giữ anh lại.

- Em biết anh yêu Minh Thu, em cũng biết là anh không còn yêu em nữa. Cô thì thâm vào tai anh.
- Em chẳng cần những thứ đó. Vì em sẽ làm mọi cách để anh là của em, riêng mình em thôi.

Anh ngược nhìn cô, ánh mắt ngập tràn sự cảnh giác.

- Chỉ vì em muốn được ở cạnh anh với tư cách là người yêu anh. Đôi môi anh cong lên đầy mỉa mai hoặc.

Em có thể làm mọi thứ cho anh mà không cần anh phải trả bất cứ thứ gì cho em. Vì em yêu anh và không gì có thể sánh được.

- Dịu Hiền nhất định em không được phép có chuyện gì.

K... é... t tiếng phanh xe nghe thật đau lòng thay. Tâm trạng của anh bây giờ cũng vậy đây. Lo lắng bồn chồn và đôi khi là hoang mang lo sợ điều gì đó.

Nhanh chóng chạy thật nhanh vào trong và tìm đến phòng cấp cứu để tìm gặp người con gái đó.

Thân ảnh của một cô gái đã theo sau những bước chân của anh.

Và.

Hình ảnh Dịu Hiền đang nằm hôn mê trên giường bệnh cũng đã hiện ra trước mặt Kelvin. Không đợi gì thêm anh bước vào bên trong và nhìn lấy cái khuôn mặt trắng bệch không một chút hồng hào nào của Dịu Hiền.

Mồ hôi bê bết làm những lọn tóc của cô dính lại với nhau. Khẽ ngồi xuống anh đưa tay mình lên gỡ những sợi tóc của cô xuống. Để lộ ra một gương mặt thật sự rất hoàn mỹ.

Và cũng chính cái khuôn mặt này anh đã yêu suốt bao năm qua nhưng cũng chính nó đã khiến cho hai người trở nên nông nổi như thế này. Thật sự anh đã quên cô rồi, quên thật rồi nhưng tại sao khi giây phút anh đang hạnh phúc bên người khác và cái giây phút anh xóa dần cô trong tim thì cô lại quay về bên anh. Ông trời có phải đang trêu người không.

- Tôi cần gặp cậu một chút. Ông bác sĩ già vỗ vai Kelvin và làm ra hiệu mời cậu ra ngoài.

- Cô ấy là gì của cậu vậy.

- Là bạn. Anh lạnh lùng nói.

- Cậu có thể gọi người nhà cô ấy đến được không. Vì tôi có chuyện quan trọng muốn nói với người thân của cô ấy. Nói tới đây ông bác sĩ có gì đó khó nói.

- Ba mẹ và người thân của cô ấy đều ở Mỹ rồi. Có gì thì bác sĩ cứ nói với tôi. Kelvin nhận thấy được điều gì đó không ổn.

- Cô ấy bị viêm gan cấp tính. Nếu như không có gan thích hợp để thay thì tôi không thể biết trước được là cô ấy còn sống sót được bao lâu. Vậy nên gia đình nên chuẩn bị tinh thần nếu như trường hợp xấu nhất xảy đến.

Cái tin này giống như một tin giáng nặng xuống đầu anh nó như làm anh suy sụp đi... nhưng phải cố gắng giữ thật bình tĩnh...

- Vậy nếu như trường hợp xấu nhất thì cô ấy còn cầm cự được bao lâu. Đôi mắt anh lại thoáng đẫm những nỗi buồn.

- Lâu nhất có thể là 1 năm nhưng nếu nhanh thì có thể là 5 tháng. Và vì gan của cô ấy rất đặc biệt nên ít có người có thể ghép được. Vậy nên gia đình hãy hoàn thành những tâm nguyện cuối cùng của cô ấy để cô ấy có thể mỉm cười mà ra đi. Theo tỉ lệ trên thế giới thì gan của cô ấy chỉ khoảng 10 người có được gan đó. Ông bác sĩ ôn tồn giải thích.

Ông bác sĩ nhìn anh với đôi mắt cảm thương và có lẽ ông hiểu được tâm trạng của anh lúc này.

Lúc này đây ông ta cũng chỉ có thể vỗ nhẹ lên vai anh như chia sẻ nỗi buồn cùng anh.

Đôi mắt của Kelvin như không thể nhận ra được điều gì. Khụy xuống, nước mắt anh bỗng tràn ra.

Chương 60

- Năm tháng ư... không thể như vậy được. Nếu như lúc đó em muốn rời khỏi anh thì nhất định em phải sống thật tốt chứ tại sao lại ra nông nổi như thế này. Không thể nào... chuyện đó là không thể mà. Khi nghe được tin này Kelvin thật sự rất sốc. Tại sao lại đến nông nổi như thế này. Tại sao chuyện này lại xảy ra với cô...

Hy vọng đã không còn nữa... Nó đã lụi tắt đi từ khi nào vậy... “Lâu nhất có thể là một năm nhưng nếu nhanh thì có thể là năm tháng. Và vì gan của cô ấy rất đặc biệt nên ít có người có thể ghép được. Vậy nên gia đình hãy hoàn thành những tâm nguyện cuối cùng của cô ấy để cô ấy có thể mỉm cười mà ra đi. Theo tỉ lệ trên thế giới thì gan của cô ấy chỉ có khoảng 10 người có được gan đó. Ông bác sĩ ôn tồn giải thích.”

Dường như câu nói lúc nãy của ông bác sĩ cứ ám ảnh anh. Mọi chuyện chắc không phải như vậy đâu. Hay là anh nghe lầm... bao nhiêu ước mơ, bao nhiêu cuộc sống của cô không thể kết thúc và đặt dấu chấm tại đây được.

Hai tay anh cứ bịt lỗ tai mình thật chặt lại với nhau vì quả thực anh không hề muốn nghĩ những câu nói đó. Cứ ngỡ đó chỉ là mơ thôi. Một giấc mơ không bao giờ anh muốn nó trở thành sự thật.

Anh phải nói với cô thế nào đây. Nói thế nào thì cô mới không bị sốc. Cô vốn là người không thể chấp nhận được những điều này mà... nếu như biết mình chỉ còn sống được năm tháng, một khoảng thời gian ngắn ngủi nữa để kết thúc cả cuộc đời tươi đẹp của mình thì cô phải làm sao đây. Quả thật điều này còn hơn cả một cú sốc đối với cô.

Nước mắt ai đó lại tuôn rơi khi đứng ở một góc khuất nào đó, cô đã nghe thấy tất cả mọi chuyện. Hết thật rồi... mọi chuyện nên dừng lại tại đây thôi. Cô ấy khẽ lấy tay bịt môi mình lại để có thể kiềm hãm nước mắt hòa vào những tiếng khóc của mình. Vì nhìn anh đau khổ như vậy cô cảm thấy tim mình như nhói đau lên từng cơn.

Tạm biệt!

Bước vào phòng với khuôn mặt nhìn cô đầy âu yếm anh thật sự rất đau lòng.

“Tại sao điều đó lại đến với em. Anh phải nói gì, phải làm gì để em bình tĩnh đây. Em vốn là người tự tin mà. Nhưng chuyện này thì làm sao em có thể vượt qua đây Dịu Hiền”.

Ngắm lấy cái khuôn mặt trắng bệch ấy của cô anh càng cảm thấy đau lòng hơn. Con tim anh như đau từng khoảng.

“Nếu như muốn xa anh thì em phải sống một cuộc sống hạnh phúc chứ tại sao lại ra nông nổi như thế này”.

- Hoàng Nam, sao em lại ở đây. Tiếng của Dị Hiền lại vang lên khi đập vào mắt cô là màu trắng xóa của bệnh viện và cô đang mặc bộ đồ bệnh nhân của bệnh viện.

- Em bị ngất nên được ai đó đưa vào đây. Em quên rồi sao. Anh nhắc lại mọi chuyện cho cô nhớ.

- Em nhớ ra rồi nhưng sao anh lại ở đây. Dị Hiền vẫn thắc mắc khi thấy sự có mặt của anh.

- Bệnh viện gọi anh đến. Anh vẫn nhìn thấy một Dị Hiền vui vẻ không một chút lo lắng nào và anh cũng phần nào đoán được. Có lẽ cô vẫn chưa biết gì. Nếu như biết được sự thật mình còn sống được năm tháng nữa thì cô có còn mỉm cười tươi như vậy không. Và câu trả lời không chỉ là không mà còn tệ hại hơn cái chữ không ấy.

“Anh làm sao có thể nói điều đó với em đây. Liệu em có thể chịu đựng được cú sốc này không?”

Bỗng anh ôm cô vào lòng như để cô được an tâm hơn trong vòng tay của anh. Để anh có thể hiểu được tâm trạng của cô lúc này.

Phải nói gì với em đây.

Phải làm thế nào để em hiểu được sự thật ấy.

Liệu em có thể vượt qua được cú sốc này không.

Anh thật sự không thể mở miệng nói những lời đó với em được.

Vậy nên nhất định dù có chuyện gì thì em cũng phải là cô gái luôn mỉm cười, luôn hạnh phúc mà anh đã từng biết.

Đã từng yêu.

- Nam, chuyện gì vậy. Dị Hiền bỗng thấy thật lạ lùng khi được Kelvin ôm mình vào lòng. Bởi lúc sáng anh và cô còn nói chuyện giống hai người xa lạ với nhau cơ mà. Nhưng còn bây giờ.

- Trả lời em đi. Tại sao anh lại như vậy. Dị Hiền lại đặt ra câu hỏi thứ hai khi thấy thái độ khác lạ đó của anh.

- Không có gì đâu... anh cố tỏ ra thật bình thường nhưng trong cái giọng nói đó của anh lại chất chứa biết bao nhiêu điều mà sớm muộn gì cô cũng phải biết.

Và hình ảnh anh và Dị Hiền ôm nhau đã được thu vào mắt của một cô gái khác đứng ở ngoài cửa. Và nước mắt cô cũng không ngừng rơi.

Tuyệt vọng!

- Alo... cháu là Hoàng Nam đây.

- Cháu gọi bác có gì không. Tiếng của một người phụ nữ sang trọng vang lên từ đầu dây bên kia. Và bà ta cũng chính là mẹ của Dị Hiền đang định cư tại Mỹ.

- Cháu muốn nói với bác về chuyện của Dị Hiền.

- Dị Hiền nó làm sao cháu. Có lẽ người phụ nữ này cũng đã lường trước được điều gì.

- Dị Hiền. Kelvin vẫn rất khó khăn khi nhắc đến chuyện này vì anh thực sự cầu mong rằng chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra với cô. Và ước gì những câu nói của Bác sĩ chỉ là mơ thôi.

- Dị Hiền nó làm sao... cháu nói đi.

- Dị Hiền bị viêm gan cấp tính... nếu như không phẫu thuật khép gan thì cô ấy chỉ còn sống được khoảng 5 tháng nữa thôi. Câu nói này thật sự rất khó nói ra nhưng anh cũng phải thu hết bình tĩnh để có thể nói ra được.

Và người phụ nữ này cũng không tỏ thái độ gì đặc biệt vì bà đã biết tất cả mọi chuyện rồi.

- Chuyện này bác đã biết rồi. Bác cũng đã cố hết sức để có thể tìm được gan hợp với con bé nhưng gan của con bé là gan đặc biệt nên rất ít người có vậy nên cơ hội để con bé sống tiếp là không thể có được. Nên bác đành bất lực vì bác đã gắng dùng mọi cách để con bé có thể được sống nhưng bác...

- Thật sự không còn cách nào sau. Kelvin hy vọng rằng vẫn còn một niềm hy vọng nhỏ nhoi nào đó.

- Dị Hiền đã biết chuyện này rồi. Bà ta không thể nào cầm nổi nước mắt của mình mỗi khi nghĩ đến chuyện này vì bà là mẹ cô, là người đã đau từng khúc ruột khi sinh cô ra để giờ đây bà lại nhận được như thế này đây. Thật sự đau lắm.

- Cô ấy đã biết chuyện này à. Anh vẫn cố lặp lại câu nói đó. Vì anh không nghĩ là cô có thể bình thản với chuyện này.

- Cách đây ba năm khi con bé biết mình bị bệnh nó đã tự động rời khỏi con để có thể chữa bệnh. Cũng bởi vì nó không muốn con lo lắng cho nó nên nó đã bỏ con mà đi. Lúc đó con bé đau khổ lắm nhưng nó thà như vậy còn hơn là để con biết nó bị bệnh. Nên nó đã từ bỏ và ra đi. Cứ ngỡ rằng bệnh của nó ngày một khá lên nhưng nào ngờ căn bệnh đó cứ đeo bám nó hoài và khiến cho cuộc sống nó trở nên như vậy. Càng như vậy nó càng cảm thấy thiếu đi rất nhiều tình cảm. Và khi biết sự sống của mình đã dần kết thúc thì nó lại muốn quay về Việt Nam để tìm gặp con vì nó muốn một lần được mặc áo cô dâu và kết hôn với con nên nó đã quyết tâm quay trở về. Biết rằng làm như vậy con sẽ khó xử nhưng con có thể giúp cho con bé hoàn thành được ước nguyện đó trước khi nó rời bỏ thế gian này không. Xem như là con vì Dị Hiền vì những gì mà con với nó đã có với nhau trong suốt mấy năm qua để hoàn thành tâm nguyện này với nó được không. Hoàng Nam à xem như là bác xin con... người phụ nữ này thật sự không thể cầm nổi nước mắt nữa.

Chiếc điện thoại trên tai Kelvin bỗng rơi dần theo cái đôi tay đang hạ xuống dần của anh. Thật sự thì cái nguyên nhân mà ba năm trước cô rời bỏ anh là như vậy sao. Tại sao cô lại đối xử với anh như vậy, rời bỏ anh để rồi khiến cho cuộc sống của anh trở nên tồi tệ nhất rồi giờ đây khi mà anh đang hạnh phúc với một người con gái khác thì cô lại quay trở về tìm anh. Tại sao cô lại tạo ra cái tình huống éo le đó?

Anh phải làm gì với hai người con gái đó đây.

Một người mà giờ đây anh yêu thương sâu đậm.

Còn một người anh đã từng yêu và cũng đã từng nợ cô rất nhiều...

Phải làm gì để không ai phải đau khổ và để cho mọi chuyện trở về vị trí ban đầu...

“Và khi biết sự sống của mình đã dần kết thúc thì nó lại muốn quay về Việt Nam để tìm gặp con vì nó muốn một lần được mặc áo cô dâu và kết hôn với con nên nó đã quyết tâm quay trở về để hoàn thành được nguyện vọng đó. Biết rằng làm như vậy con sẽ khó xử nhưng con có thể giúp cho con bé hoàn thành được ước nguyện đó” đầu đó vẫn còn vang vọng lại dư âm của câu nói lúc nãy...

Anh phải làm sao đây. Dịu Hiền tại sao em có thể khiến cho con tim anh như rạn nứt đến hai lần như vậy.

Và cái ước nguyện của cô nữa... dù mọi chuyện ra sao thì anh cũng sẽ phải làm nó vì cô. Vì sự thật anh đã nợ cô rất nhiều.

Tại sao anh lại đem lòng yêu thương một người con gái khác để rồi giờ đây mọi chuyện lại đi xa quá giới hạn như vậy. Làm sao có thể quay trở nơi bắt đầu khi mà anh thật sự rất yêu người con gái có tên “Minh Thu” ấy.

Mọi chuyện đã quá xa vạch xuất phát rồi...

Đứng trước khu chung cư của Minh Thu và Nhã Kỳ đang ở, Kelvin cứ đi qua đi lại như tìm kiếm thân ảnh của ai đó.

Và cuối cùng thì hình ảnh của người đó cũng đã xuất hiện ra trước mặt anh... cô cũng nhìn thấy được khuôn mặt và bóng hình anh nhưng cô lại cố ý làm lơ lấy cái ánh mắt của anh đang nhìn chăm chăm vào mình.

- Minh Thu... anh lên tiếng.

Cô nhẹ quay đầu lại.

- Chuyện gì thế?

- Tại sao tránh mặt anh? Bên cạnh đôi mắt bi thương, là giọng nói mang nặng oán trách.

- Kelvin.

- Tại sao tránh mặt anh? Anh nhìn thẳng vào mắt cô, kiên nhẫn lặp lại.

Nơi khuôn viên vắng lặng, nhẹ vang lên câu nói trong veo.

- Anh rất nhớ em...

Dường như nơi trái tim có thứ gì đó đang nghẹn lại. Đôi mắt khắc khoải u buồn của anh giống như đang mong mỏi về một điều rất xa vời.

Anh ôm cô. Vòng tay ấm áp siết nhẹ. Đôi tay bám chặt lấy áo, anh dụi đầu vào vai cô, như con thú nhỏ khao khát tình yêu thương, anh tham lam hít lấy mùi thơm dịu nhẹ từ cơ thể cô.

Anh đưa tay, nhẹ vuốt tóc cô.

Tại sao khi đang đứng nơi bờ vực của sự chia ly, anh lại quay ngược trở lại như đang níu kéo thứ tình cảm mà anh là người có quyền kết thúc?

Là anh đang nuôi tiếc tình yêu của hai người sao?

Từ xa, Dịu Hiền lặng lẽ đứng nhìn.

- Kelvin em muốn chúng ta đi dạo với nhau. Minh Thư rời khỏi vòng tay của anh dù cho cô đang rất luyến tiếc lấy nó...

- Ừ, để anh đi lấy xe.

- Không, em muốn chúng ta đi bộ với nhau như bao cặp đôi khác.

Anh cũng không nói gì mà chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Từ đằng sau, anh nhìn mái tóc cô bay bay nhẹ nhàng...

- Anh ăn không?

Minh Thư đặt trước mặt Kelvin hai hộp mì ăn liền đã được chế sẵn. Khói bay hòa quyện vào không khí tạo nên những hương thơm lừng.

- Nãy giờ em chưa ăn gì. Ngon lắm đấy...

Cô cười tươi, nhanh tay đưa cho anh một hộp. Kelvin mãi nhìn cô, cho đến khi anh nhận lấy hộp mì từ cô. Chắc có lẽ đây là lần đầu tiên anh ăn mì tôm.

Kelvin đưa lên miệng, rồi nhanh chóng cầm đũa và gắp những sợi mì và đưa vào miệng.

Minh Thư lém lỉnh nhìn những động tác ăn mì của anh. Và cô biết chắc rằng đây là lần đầu tiên anh ăn mì ăn liền như vậy.

- Em muốn chết à? Sao lại nhìn anh đăm đúi như vậy. Anh trừng mắt lườm yêu cô.

- Không... mà thiếu gia cao cao tại thượng như anh mà cũng ăn mì ăn liền à. Chuyện này mà được em chụp hình rồi đăng lên trang confession của trường chắc là được nhiều người like lắm.

Cô ôm bụng cười sằng sặc.

- Chắc được đó. Anh chỉ nhìn cô cười nhưng sao nụ cười ấy giả tạo đến như vậy...

- Em có trò chơi này cực hay. Mắt cô như lóe sáng lên được điều gì đó.

- Trò gì cơ? Anh thắc mắc.

- Ăn thi?

Khi nghe xong hai chữ đó anh thật sự có hơi ngờ.

- Ăn thi. Anh tròn mắt lặp lại câu nói của cô.

- Ủ. Cô gật đầu.

Anh phì cười.

Thế là, nơi hàng ghế trắng của công viên, lại có một đôi nam nữ cười đùa rộn rã, mang tiếng là ăn thi nhưng cả hai này giờ vẫn chưa ăn được miếng nào chỉ là cứ chọc nhau mãi.

Chương 61

Khí lạnh của biển bắt đầu tràn vào đất liền và hai con người ấy thật sự đang cảm nhận.

Minh Thư dang hai tay, gió biển tạt vào mát rượi, cô hít một hơi, gió như vào tận bên trong phổi của cô. So với ban ngày nóng bức, khung cảnh hoàng hôn ở biển thật vô cùng dễ chịu.

- Kelvin, xuống đây với em!

Cô đưa tay vẫy chàng trai đang đứng trên bờ.

Minh Thư lội nước, chạy lên trên bờ với anh, đôi chân trần trắng muốt lấm lấm cát, như kim tuyến lóng lánh.

- Anh không thích biển sao?

- Còn em, thích biển lắm sao?

- Ủ, Cô gật đầu. Em thích biển.

Kelvin im lặng, anh trầm ngâm phóng tầm mắt ra tít ngoài khơi.

- Anh mệt chưa? Cô bắt ngờ hỏi.

- Sao em lại hỏi thế?

Cô mỉm cười tinh quái, quay lưng chạy tít ra xa, sau đó đưa tay lên miệng bắt làm loa, hét lớn.

- Kelvin, anh là đồ ngốc!

Kelvin tròn mắt “Minh Thư, em...”

- Kelvin, anh là đồ ngu như bò đội nón.

- Cái gì?

- Minh Thư, em đứng lại đó, có tin anh bắt em về nường không hả?

Kelvin chạy đuổi theo thân ảnh Minh Thư, cô vừa chạy vừa khúc khích cười, hét lên những câu trêu tức Kelvin. Có những câu vô cùng ngô nghê, khiến Kelvin vừa đuổi theo cô vừa bật cười.

- Kelvin, anh là đồ...

Minh Thư quay người lại định trêu anh tiếp thì giật mình không thấy bóng anh đâu. Rõ ràng vài giây trước còn đuổi theo ngay sát nút cô, giờ đã bốc hơi đi mất. Cô hoảng hốt kiếm tìm, xung quanh cô ngoài biển và bãi cát đang thủ thủ tâm tình, thì chẳng còn ai nữa...

- Kelvin...!

Bất thành linh, từ sau lưng cô, một vòng tay ấm áp ôm chầm lấy. Người ấy tựa đầu vào vai cô.

- Còn dám trêu anh nữa không?

- Bỏ em ra. Sao anh lại ôm em khi mà em chưa cho phép.

- Phạt em, cái tội trêu anh.

Tia nắng cuối cùng đã tắt từ lâu, trên con đường rộng thênh thang, một chàng trai cõng một cô gái, bước từng bước nhẹ tênh.

Minh Thư nói chưa từng được anh cõng, anh nghe thế, mỉm cười cúi xuống ngoan ngoãn cho cô leo lên lưng.

Một tay vòng ôm lấy anh, đầu ngả sang một bên, tay kia nghịch nghịch tóc anh.

Giá mà ngay lúc này, thời gian ngưng đọng lại để cô mãi được ôm anh, mãi được ở bên anh, mãi được yêu thương anh.

Giá mà con đường mọc dài ra, tốt nhất là mãi mãi không nên thấy đích, để anh có thể cõng cô, đi suốt con đường, không vì bất kì điều gì mà thả cô xuống.

Giá mà...

Trong bóng tối, một giọt nước mắt trong suốt lấp lánh, ngậm ngùi rơi trên vai anh, mặn đắng.

- Minh Thư.

- Minh Thư về đến nhà rồi này!

Minh Thư giật mình mở mắt, thấy trước mặt mình, cổng của khu căn hộ đã bật mở. Còn mình vẫn đang gục trên vai anh.

- Em đã ngủ sao? Cô dụi mắt.

- Chứ còn gì nữa, trong khi anh cõng em lết bộ cực khổ suốt mấy cây số, thì em ngon lành ngủ trên lưng anh. Mà trong lúc em ngủ, anh có thấy vai lạnh lạnh, có phải em chảy dãi ra không thế?

Cô đưa tay nhéo má anh chỉ thoảng nở nụ cười. Rồi sau đó ngoan ngoãn tụt xuống.

Gió bắt đầu gai gai lạnh, Kelvin nhìn cô, ánh nhìn bị bóng tối phủ lấp, nhưng vẫn ánh lên vẻ tang thương.

Anh tiến đến gần, dùng hai tay kéo khuôn mặt cô cúi gần.

Hôn cô.

Có phải anh đã yêu em quá nhiều?

Trong khi anh chưa làm gì cho em cả.

Có phải anh đã sai?

Anh nhẹ nhàng hôn cô, đôi môi mềm ngọt lịm, ấm áp. Minh Thư phút đầu ngỡ ngàng, sau đó cùng hòa vào nụ hôn của anh, nụ hôn dịu dàng nhưng lại đẹp. Môi cô miết lên môi anh, trong nụ hôn như rạo rục chảy về những kỉ niệm đẹp đẽ, những nụ cười và cả nước mắt.

- Anh ra ghế đá sân sau trường đi. Tôi có chuyện muốn nói. Minh Thư.

Đọc được tin nhắn của Minh Thư Kelvin vội vàng rẽ bước chân của mình ra ngoài sân sau trường. Anh bước nhẹ từng bước chân của mình. Đôi chân anh nhanh chóng ra ngoài đó. Trước mắt anh hiện ra hình ảnh một người con gái đang cắm tai phone của mình lên tai thường thức những giai điệu ngọt ngào của một bản nhạc du dương nào đó. Khung cảnh đó khiến anh có chút say mê nhưng anh lại tiến đến chiếc ghế đá và nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô. Và lại nhẹ nhàng rít một bên tai nghe của cô cắm vào tai mình.

Cô như cảm nhận được hơi ấm của người khác nhưng cô cũng đã sớm đoán được đó là ai.

- Anh đến rồi à. Cô từ từ mở mắt.

- Ừ, có chuyện gì không. Anh đáp.

- Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề không nói dài dòng nữa. Cô bắt đầu nghiêm túc nói.

- Em nói đi. Kelvin như đang rất tò mò về những chuyện cô sắp nói. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy Minh Thư nghiêm túc đến như vậy.

- Tôi muốn chúng ta hợp tác. Minh Thư nói khiến Kelvin không khỏi bất ngờ.

- Hợp tác? Về chuyện gì. Kelvin vẫn chưa hiểu gì.

- Chúng ta cùng có chung cảnh ngộ đó là đều bị ba mẹ ép đi xem mắt. Nhưng cả hai chúng ta lại luôn tìm cách phá hoại những cuộc xem mắt đó. Nếu đã như vậy thì chi bằng chúng ta hãy hợp tác với nhau bằng cách là tỏ ra thân thiết trước mặt hai bên gia đình để họ nghĩ là chúng ta đang hạnh phúc và họ cũng sẽ không ép chúng ta đi xem mắt nữa. Và sự hợp tác đó sẽ kết thúc đến khi nào một trong hai người tìm được một nửa thật sự của mình. Minh Thư nói và cô hy vọng rằng Kelvin sẽ đồng ý hợp tác.

Cô đang trông chờ câu trả lời của Minh Thư còn Kelvin thì đang suy ngẫm nó.

- OK tôi đồng ý. Kelvin nói khiến cho cả anh và Minh Thư đều cảm thấy rất vui. Kelvin bỗng xòe tay ra tỏ ý bắt tay.

- Hợp tác phát triển nhé Minh Thư.

- OK. Minh Thư cũng đưa tay ra đáp lại Kelvin.

- Anh có chuyện muốn nói. Kelvin nói anh nhìn sâu vào đôi mắt ngây thơ của cô.

- Anh nói đi Minh Thư nhanh chóng đáp lại.

- Nếu đã hợp tác thì chúng ta phải xưng hô bằng anh em chứ. Kelvin nói rồi cười một nụ cười thật đẹp.

- Được thôi. Chuyện đó thì trước sau gì cũng phải vậy. Cô cười tinh nghịch nhìn anh.

- Đồ ướm như thế này mà sao về được. Minh Thư nói khi thấy người mình ướm sũng. Từ tóc tai đến quần áo.

- Chứ em định ở luôn ngoài suối à. Mà anh cũng ướm vậy. Có khác gì em đâu. Kelvin nói lại.

- Mà do em không. Có cái lá nó mắc vào chân mà cứ tưởng đâu là đĩa. Làm anh phải ra nông nổi như thế này.

- Chứ em có biểu anh phải nhảy xuống đỡ em đâu. Tự anh làm mà sao giờ còn đổ thừa sang cho em. Cô trớ trêu nói lại anh.

- Nếu như anh không yêu em thì anh đã không... anh nói tới đó xong lại dừng lại không nói nữa... anh như cảm thấy ngượng vì câu nói lúc nãy. Sao anh lại phần khích quá nên tuôn một tràng dài. Giờ thì cảm giác ngượng ngùng lại đang dâng trào trong anh. Nhưng cái chữ quan trọng nhất anh đã lỡ nói rồi...

- Anh nói anh yêu em à... anh đang cảm thấy ngượng ngùng thì cô lại khơi lại cái câu nói lúc nãy.

- Thôi chúng ta về ăn cơm đi. Anh đói rồi. Anh cố lảng sang chuyện khác để không phải trả lời câu hỏi đó.

- Anh có phải là con trai không vậy. Là con trai mà không dám nói dứt khoát là yêu hay không yêu. Sao anh hèn quá vậy. Cô nói thật to với anh.

Mặc dù anh đang quay lưng lại cô nhưng khi nghe cô nói vậy. Có một thứ gì đó như dâng trào trong anh.

- Ủ... đúng là anh yêu em. Yêu rất nhiều. Anh yêu em từ cái lần đầu tiên chúng ta tình cờ gặp nhau rồi sau đó anh biết được em là người mà mẹ anh giới thiệu. Lúc đó anh cảm thấy rất vui. Và thời gian cứ thế trôi qua anh như cảm nhận rằng với em. Anh luôn có một cảm giác gì đó thật khó tả khi ở cạnh em. Nhưng anh không nghĩ đó là tình yêu. Và anh càng cảm nhận rõ hơn về cái cảm giác đó khi anh hôn em. Lúc đó anh đã nhận ra rằng mình đã yêu em rồi. Anh biết đó cũng chỉ là những suy nghĩ trong anh mà thôi. Em không cần phải nghĩ ngợi đến chúng. Kelvin quay lại nói hết những cảm nghĩ của mình trong suốt thời gian qua. Anh nói rồi nhanh chóng quay bước đi. Nhưng anh cũng chỉ bước được hai bước chân thì...

Có một vòng tay đã giữ những bước chân anh. Nó khiến anh phải dừng chân lại. Anh không thể bước được nữa, là cô... cô đã chạy lại ôm anh vào lòng. Hai tay cô như siết anh chặt hơn. Mặc dù đứng quay lưng lại với cô nhưng anh có thể thấy được vòng tay của cô ấm áp chặt chẽ như thế nào.

- Tại sao anh lại không nói những lời này sớm hơn. Anh có biết là em yêu anh không. Nếu như không yêu anh thì em đã không nghĩ ra cái trò giả vờ quen nhau đó. Tất cả cũng chỉ vì em muốn ở cạnh anh mà thôi. Em yêu anh. Hãy ở bên cạnh em được không. Cô nói khẽ với anh nhưng hai tay cô vẫn cố giữ lấy anh.

Lần này thì anh nghe rõ từng lời của cô. Rồi anh quay lại ôm cô vào lòng.

- Anh sẽ không đi đâu cả. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Đem lại hạnh phúc cho em. Anh khẽ thầm thì vào tai cô.

Hai người cùng khóc. Có lẽ là những giọt nước mắt hạnh phúc. Họ không khỏi vui mừng.

Chương 62

Và... như có một thứ gì đó để chứng minh cho tình cảm của họ. Là cái hành động gì đó ghi dấu lại một mối quan hệ mới của họ... một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng không kém phần lãng mạn... nó đều xuất phát từ hai người...

Chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện.

Kể cả những phút giây lo sợ sắp mất nhau, cuối cùng đôi bàn tay vẫn xuyên qua bão tố mà nắm lấy nhau.

Anh yêu em, yêu rất nhiều, nhiều hơn cả những gì anh có thể nghĩ, anh có thể làm và có thể nói, nhiều hơn cả sinh mạng của anh.

Anh yêu em, yêu rất nhiều, cho dù có phải đánh đổi cả mạng sống, em là tất cả những gì anh có, là tất cả những gì anh cần.

Kỉ niệm dù có đẹp đến đâu, đã là quá khứ thì vẫn phải lãng quên.

Một giọt nước xuống, vị mặn mặn.

Đôi môi rời nhau.

Minh Thư nhìn anh, đôi mắt này, mái tóc này, đôi môi này, thân người này sẽ mãi ghi vào tiềm thức, vị ngọt này sẽ mãi ghi nhớ, không cho bản thân được phép lãng quên.

Anh lặng lẽ, đưa tay lau vệt nước mắt vừa rơi xuống khỏi mắt cô.

Hơn ai hết, anh hiểu, cho dù có hạnh phúc thế nào, có thăng hoa thế nào, thì con đường nào cũng phải đến đích. Cho dù cô và anh có yêu nhau nhiều thế nào, thì những gì cần dừng lại cũng chẳng thể tiếp tục.

Cho dù hôm nay, anh và cô có cố làm ra vẻ bình thường, thậm chí cười rất nhiều, để hai người cùng nhau đi chơi thật vui, thì cuối cùng, giây phút chia ly cũng không thể tránh được.

Minh Thư, hôm nay anh rất vui. Nhưng những gì anh muốn làm, anh và em vẫn chưa làm hết.

- Anh muốn chúng cùng nhau đi Mỹ...

Giọng nói khàn đi.

- Nhất định chúng ta sẽ cùng nhau đi.

Anh cười.

Cô thì bật khóc.

- Được, em và anh sẽ cùng làm...

Cô đưa tay bịt chặt miệng, liệu ngày ấy có xa không?

Minh Thư, anh muốn chúng ta cùng đi dạo như thế này, cùng mặc những bộ đồ đôi với nhau để ai nhìn vào cũng biết chúng ta là một cặp.

- Chúng ta sẽ dần dần làm hết những điều đó...

Cô cười khúc khích, dường như giọt nước mắt lăn trên má không phải của cô.

Anh lặng im nhìn cô, trái tim không thôi nhói lên từng hồi.

Anh còn ước muốn nhiều lắm em à, nhưng có lẽ ước mơ nên dừng lại ở đây thôi.

Anh đau đớn nhìn cô.

Minh Thư, chúng ta chia tay đi...!

Câu nói đó rất đơn giản. Anh thốt ra nhẹ bẫng. Nhưng trái tim anh đã nứt.

Cô gượng cười...

- Hãy sống tốt nhé, quên anh đi...

Gió lạnh. Câu nói của anh ngàn lần vang vọng trong đầu cô.

Kết thúc rồi. Thực sự đã kết thúc rồi.

Anh đã sẵn sàng buông tay cô ra... Thực sự phải buông thôi bởi vì anh đã mệt mỏi, bước chân anh nặng trĩu, cánh tay anh đã mỏi nhừ, và giờ đây anh đã tự nhủ với mình rằng anh đã sẵn sàng rồi... sẵn sàng cho cái việc mà anh nghĩ anh sẽ chẳng bao giờ làm được đâu, đó là buông tay và ra đi...

Cô bật khóc, những giọt nước mắt mặn chát và cay nồng xộc lên sống mũi, anh có biết chăng?

Buông tay em ra là sẽ không nắm tay em nữa, cũng có nghĩa là mất đi chỗ dựa, như thế anh sẽ ngã, nhìn anh ngã em có xót xa không?

Buông tay em ra nghĩa là không còn có em, mất đi cái hơi thở của những ngày qua.

Cô nhìn anh, bịt chặt miệng, nước mắt không ngừng rơi, cô quay lưng bỏ chạy.

Buông tay em ra là để em ra đi. Em sẽ rời xa anh, không còn là của riêng anh.

Và có lẽ những cái mong muốn đó nên chết dần theo năm tháng.

- Em đã từng nói là nếu như thật sự có ngày này thì em sẽ mỉm cười để chào tạm biệt anh... và bây giờ thì giây phút ấy cũng đã đến rồi. Và cũng đến lúc em nên thực hiện nó rồi.

Đôi tay cô từ từ đưa lên nhưng sao ngón tay của cô run run như vậy... cô thật sự không nghĩ mình sẽ làm việc này nhưng dù sao thì cô cũng phải cố gắng nở nụ cười thật tươi để chào tạm biệt anh.

- Tạm biệt. Cô nhếch môi lên hình thành một nụ cười hòa lẫn vào nước mắt và bao nhiêu nỗi buồn, và cô cũng đã thực hiện được cái hành động đó rồi... như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc câu chuyện tình yêu của cô và anh nên dừng lại tại đây... để rồi giờ đây họ sẽ là những người xa lạ với nhau

Cô quay mặt đi, bàn tay siết chặt lấy lồng ngực.

Em sẽ ghét anh chứ? Sẽ căm ghét anh? Anh chẳng thể biết được nữa, bởi anh đã rất yêu em cơ mà, yêu hơn mọi thứ anh có...

Minh Thư...

Trái tim anh quặn quại gào thét tên cô.

Minh Thư.

Bóng cô gái nhỏ lẩn vào màn đêm.

- Thi học kì xong chúng ta sẽ qua Mỹ thăm mẹ anh và mẹ em. Được không vậy. Anh đề cập đến chuyện đi Mỹ với cô. Bởi cũng đã lâu rồi hai người chưa đi chơi với nhau.

- Ừ... nhất định là như vậy. Thi xong chúng ta sẽ cùng đi. Hy vọng bắt đầu được đặt ra và liệu hy vọng đó có trở thành nỗi tuyệt vọng không. Và câu trả lời sẽ có ở thì tương lai.

- Em hứa rồi đấy nhé. Nhất định chúng ta sẽ đi cùng nhau.

- Ừ... em nhớ rồi, nhất định sẽ đi cùng nhau. Cô nở nụ cười nhìn anh.

- Minh Thư anh yêu em và anh sẽ không để những chuyện đó lặp lại đâu. Anh khẽ nói vào tai cô như để cho mình cô có thể nghe được câu nói đó, và nó sẽ giữ mãi riêng cho anh và cô. Cũng như những giây phút hạnh phúc của họ vậy.

Anh đã nói là yêu cô, rất nhiều, đó tuyệt đối không thể là giấc mơ được, vậy nên, dù trái tim có rất đau, dù đôi mắt có nhìn thấy cảnh tượng đôi môi đã từng hôn cô, trên đầu lưỡi còn lẩn khuất vị ngọt ngào, giờ đây lại miết chặt lấy một đôi môi khác, dù có nghe thấy những lời nói ngọt ngào hơn thế, cũng không được phép trách anh, giận anh, quay lưng với anh. Vì anh đã nói yêu cô, lời nói chân thành mà bằng cảm nhận của trái tim, cô biết đó là những lời nói thật lòng.

Và trong quá khứ đã từng có người nói như vậy.

Minh Thư, xin lỗi em. Quên anh đi và em phải sống thật tốt.

Và có lẽ cả hai nên dừng lại tại đây. Dừng lại để mọi chuyện sẽ không phải đi quá xa nữa và để cho cả hai sẽ không phải như thế này nữa... thật sự nên kết thúc thôi vì đã có người muốn buông tay ra rồi nhưng không phải cứ buông tay như vậy là hết yêu mà buông tay để cho cả hai đều được thanh thản với nhau...

Và Minh Thư có lẽ cũng đã hiểu được tất cả nguyên nhân khi mà hai chữ “chia tay” ấy được Kelvin phát ra nhẹ nhàng. Bởi cô là người đã đi theo những dấu chân của anh ở bệnh viện cơ mà. Và cũng chính cô đã nhận thấy được sự đau khổ của Kelvin cơ mà... nước mắt anh lại tuôn rơi vì người con gái đó, nhưng tại sao khiến cô đau lòng như vậy.

Như vậy thì cũng đủ để cho cô buông tay và học cách quên anh rồi. Chỉ như vậy thì anh và cô không ai khó xử cả. Nhưng đâu phải cứ nói quên là quên được đâu.

Anh đã sẵn sàng buông tay ra rồi thì cô cũng phải mỉm cười từ bỏ thôi...

Và có lẽ cái cuộc sống lặng thầm khi không có anh ở bên ấy cô thật sự không đủ dũng cảm để nghĩ đến.

Chia tay đâu có nghĩa là chấm hết một giấc mơ có nhau.
Chia tay đâu có nghĩa là anh không nhớ đến em.
Chia tay đâu có nghĩa là anh sẽ căm ghét em.
Chia tay đâu có nghĩa gặp nhau như người xa lạ.
Chia tay đâu có nghĩa anh không còn yêu em.
Chia tay không phải lúc nào cũng là một sự kết thúc...
Chia tay là đóng lại một trang viết buồn mở ra một trang hồng mới.
Chia tay để thời gian trải nghiệm lòng mình.
Chia tay để anh thấy anh nhớ em như thế nào.
Chia tay để anh trải nghiệm những cuộc tình mới.
Chia tay để anh thấy không ai thay thế được em.
Chia tay để anh ân hận những lỗi lầm đã gây ra.